ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 27 KATOWICE, DNIA 2 WRZEŚNIA 1947

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

346.

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r

o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43 poz. 218 z dnia 13 czerwca 1947 r.)

Art. 1. Celem zapobiegania drożyźnie i wyzyskowi zabrania się żądania lub pobierania w przedsiębiorstwach sprzedaży za towary cen wyższych od kosztu nabycia z doliczeniem zysku brutto, ustalonego dla danego towaru lub grupy towarów, a dla towarów określonych w art. 5 ust. 5 i 6 — cen wyższych od ustalonych cen maksymalnych.

Art. 2. 1. Nadzór ogólny nad całokształtem działalności władz i urzędów w zakresie wykonywania niniejszej ustawy sprawuje Prezes Rady Ministrów.

2. Czynności, wynikające z tej ustawy, wykonywane będą w ramach ogólnej państwowej polityki cen i według zasad, ustalonych przez Radę Ministrów i jej organy.

Art. 3. 1. Ceny towarów, znajdujących się w przedsiębiorstwach sprzedaży, winny być uwidocznione w cenniku w sposób dostępny dla każdego kupującego, a nadto każdy rodzaj towaru, umieszczony na widoku publicznym, winien mieć ujawnioną cenę sprzedaży.

2. W przedsiębiorstwie sprzedaży nie wolno odmawiać sprzedaży posiadanych towarów, jeżeli nabywca ofiaruje cenę ujawnioną w cenniku, a ilość towaru, jaką nabywca chce kupić, jest uzasadniona w ramach normalnego zapotrzebowania.

Art. 4. 1. Przedsiębiorstwo sprzedaży obowiązane jest posiadać faktury (rachunki) albo inne dowody równoważne, stwierdzające cenę zakupu towarów, sprzedawanych lub posiadanych w przedsiębiorstwie sprzedaży, jak również dowody, stwierdzające wysokość kosztów, związanych z dostawą towarów do miejsca sprzedaży, oraz imię, nazwisko (firmę), adres sprzedawcy.

2. Obowiązek, określony w ust. 1. nie dotyczy zakupu tych wytworów gospodarstwa rolnego, nie przerobionych sposobem przemysłowym, nabywanych bezpośrednio od rolników, co do których za cenę zakupu uważa się cenę targową (art. 5 ust. 2).

3. W handlu hurtowym lub półhurtowym obowiązujące jest wydawanie faktur (rachunków) dla każdej sprzedaży bez względu na jej rozmiar. W handlu detalicznym rachunki winny być wydawane w każdym przypadku na żądanie kupującego.

Art. 5. 1. Przez cenę zakupu rozumie się należycie udokumentowaną cenę, zapłaconą bądź umówioną przez przedsiębiorstwo sprzedaży za nabyte towary. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami może ustalić w drodze rozporządzenia warunki, w których za cenę zakupu uznana będzie ustalona i obowiązująca cena danego wyrobu.

2. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji może w rozporządzeniu ustalić, że za cenę zakupu wytworów gospodarstwa rolnego, nabywanych bezpośrednio od rolników, uważana będzie cena targowa, tj. cena ustalona przez komisję cennikową na podstawie notowań komisji notowań.

3. Przez zysk brutto rozumie się różnicę między ceną sprzedaży towaru a ceną jego zakupu lub kosztem nabycia. Zysk brutto może być wyrażony w procentowym stosunku do kosztów nabycia lub ceny zakupu.

4. Minister Przemysłu i Handlu — po zasięgnięciu opinii organizacyj państwowego przemysłu i handlu, organizacyj spółdzielczych i rolniczych oraz samorządu gospodarczego — ustala dopuszczalną w obrotach handlowych wysokość zysku brutto dla poszczególnych towarów lub grup towarów. Minister Przemysłu i Handlu może przekazać komisjom cennikowym w ramach ich zakresu działania ustalenie — po uprzednim zasięgnięciu opinii wspomnianych wyżej organizacyj — dopuszczalnej wysokości zysku brutto dla określonych towarów.

5. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji może ustalić w drodze rozporządzenia wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, na które mogą być wyznaczone maksymalne ceny sprzedaży hurtowej i detalicznej. Ceny maksymalne ustalane będą na podstawie cen targowych i ustalonej wysokości zysku brutto.

6. Minister Przemysłu i Handlu może w porozumieniu z właściwymi ministrami ustalać maksymalne ceny hurtowe i detaliczne na towary, wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe lub będące pod zarządem państwowym.

Art. 6. 1. Minister Przemysłu i Handlu powołuje komisje cennikowe przy wojewodach, prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, prezydentach miast wydzielonych i starostach w drodze zarządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrami: Aprowizacji, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

2. Minister Przemysłu i Handlu może w tymże trybie przekazać swe uprawnienia, wynikające z ust. 1 niniejszego artykułu, wojewodom.

Art. 7. 1. Komisje cennikowe ustalają i ogłaszają:

a) ceny maksymalne na artykuły spożywcze pierwszej potrzeby (art. 5 ust. 5);
b) wysokość zysku brutto w przypadku przekazania im uprawnień wymienionych w art. 5 ust. 4.

2. Komisje cennikowe ogłaszają ponadto ceny maksymalne, określone w art. 5 ust. 6.

Art. 8. 1. Komisje notowań, powoływane przez prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi, starostów i prezydentów miast wydzielonych dokonywają notowań cen rynku wewnętrznego

2. Okresowe wyniki tych notowań komisje notowań z urzędu przesyłają właściwym terytorialnie komisjom cennikowym.

Art. 9. Rozporządzenie Rady Ministrów określi szczegółowy zakres działania komisyj cennikowych oraz komisyj notowań, ich organizację, skład, wynagradzanie członków, tryb podejmowania uchwał oraz ustalania i ogłaszania cen, jak również zakres i sposób wykonywania nadzoru nad komisjami cennikowymi i notowań (art. 11).

Art. 10. 1. Państwowe organizacje gospodarcze, organizacje spółdzielcze, samorząd gospodarczy oraz wszelkiego rodzaju zrzeszenia przemysłowe, handlowe i rzemieślnicze obowiązane są na żądanie komisji notowań lub komisji cennikowej udzielać wszelkich informacji i wyjaśnień w sprawach, związanych z kształtowaniem się cen w obrocie wewnętrznym.

2. Na żądanie komisji notowań władze administracji ogólnej obowiązane są dostarczyć wskazane materiały, jak również zasięgnąć potrzebnych informacji.

Art. 11. 1. Nadzór nad działalnością komisyj cennikowych, powoływanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych, sprawują właściwe terytorialne komisje cennikowe przy wojewodach.

2. Nadzór nad działalnością komisyj cennikowych przy wojewodach i prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz nadzór nad działalnością komisyj notowań sprawują właściwe wojewódzkie władze przemysłowe.

Art. 12. 1. Kontrola przestrzegania przepisów, zawartych w art. 1, 3 i 4, jest wykonywana przez władze administracji ogólnej i skarbowej, władze sądowe oraz organy Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, jak również organy społecznych komisyj kontroli cen, powoływane przez właściwe terenowo rady narodowe spośród przedstawicieli związków zawodowych, Związku Samopomocy Chłopskiej, samorządu gospodarczego, Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. i innych organizacyj społecznych.

2. Rada Państwa określi szczegółowo skład, sposób powoływania społecznych komisyj kontroli cen, zakres uprawnień tych komisyj, odpowiedzialność ich członków i sposób wykonywania kontroli.

Art. 13. Dla wykonywania kontroli służy organom, wskazanym w art. 12, prawo wstępu do przedsiębiorstw sprzedaży i przynależnych do nich pomieszczeń, sprawdzania zapasów towarowych, ksiąg handlowych i zapisków oraz posiadanych faktur (rachunków), jak również wszelkich innych dowodów rachunkowych oraz żądania wszelkich wyjaśnień, dotyczących dokonywanych transakcyj.

Art. 14. 1. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 1 lub 3 ust. 2 albo dopuszcza się nieuczciwych czynności lub zaniechań, mogących wywołać zwyżkę cen wszelkiego rodzaju towarów, a w szczególności, kto bierze udział w handlu łańcuszkowym albo kto dla osiągnięcia nadmiernego zysku skupuje, gromadzi lub ukrywa towary — podlega karze więzienia do lat pięciu i grzywnie do 5.000.000 złotych lub jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto prowadząc przedsiębiorstwo sprzedaży lub sprawując nad nim nadzór dopuszcza do popełnienia przestępstw określonych w art. 1 i 3 ust. 2.

3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze aresztu do jednego roku i grzywnie do 500.000 złotych lub jednej z tych kar.

Art. 15. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 3 ust. 1 albo art. 4 ust. 1 lub 3 podlega karze aresztu do jednego roku lub grzywnie do 500.000 złotych albo obu tym karom łącznie.

Art. 16. Za uiszczenie grzywny, orzeczonej w stosunku do osoby, działającej w imieniu lub na rzecz osoby prawnej, odpowiada całym swym majątkiem osoba prawna solidarnie ze skazanym.

Art. 17. 1. W przypadkach przestępstw, określonych w art. 14:

A. Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą:

a) wydać postanowienie o zabezpieczeniu grożącej oskarżonemu kary grzywny przez opis i zajęcie majątku oraz zarządzenie o tymczasowym zamknięciu przedsiębiorstwa.

b) sprzedać na rachunek oskarżonego po cenach obowiązujących towary, stanowiące przedmiot przestępstwa, lub towary, ulegające szybkiemu zepsuciu,
c) wymierzyć grzywnę, przewidzianą w niniejszej ustawie.

B. Ponadto Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może:
a) skierować sprawcę przestępstwa do pracy przymusowej, zgodnie z art. 10[1] dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) w brzmieniu dekretu z dnia 14 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149),
b) orzec przepadek towarów, których przestępstwo dotyczy,
c) orzec przepadek urządzeń przedsiębiorstwa, stanowiących własność oskarżonego,
d) orzec zamknięcie przedsiębiorstwa, pozbawienie uprawnień handlowych i przemysłowych oraz prawa do zajmowania lokalu handlowego,
e) skierować sprawę z aktem oskarżenia do sądu, który orzeka w trybie postępowania doraźnego.

2. W przypadku stwierdzenia przestępstw, określonych w art. 15, Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą:
a) wydać postanowienie o zabezpieczeniu grożącej oskarżonemu kary grzywny przez opis i zajęcie majątku,
b) wymierzyć grzywnę, przewidzianą w ustawie niniejszej.

Ponadto Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może skierować sprawcę przestępstwa do pracy przymusowej zgodnie z art. 10[1] dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. na okres czasu nie przekraczający jednego roku.

3. Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą wydać zarządzenie przewidziane w art. 18 ust. 2, co do ogłoszenia treści skazującego postanowienia.

4. W razie nieściągalności grzywny Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym na wniosek Biura Wykonawczego lub delegatury zamieni według swego uznania karę grzywny na obóz pracy na okres nie przekraczający lat dwóch niezależnie od orzeczonego już ewentualnie skierowania sprawcy do obozu pracy.

5. Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym może uchylić lub zmienić w trybie nadzoru postanowienia Biura Wykonawczego i delegatur Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, wydane na zasadzie niniejszego artykułu.

Art. 18. 1. Prokurator w toku dochodzenia może wydać zarządzenia, przewidziane w art. 17 ust. 1. A. a) i b).

2. W razie skazania za przestępstwo, przewidziane w art. 14, sąd stosuje kary dodatkowe, przewidziane w art. 17 ust. 1. B. c) i d). Ponadto sąd może zarządzić ogłoszenie sentencji wyroku na drzwiach wejściowych do przedsiębiorstwa sprzedaży, w którym przestępstwo zostało popełnione, i ogłoszenie wyroku skazującego w piśmie codziennym na koszt skazanego.

3. W przypadku, gdy przestępstwo dotyczyło artykułów, objętych wykazem, przewidzianym w art. 5 ust. 5, wymierza się obok kary pozbawienia wolności karę dodatkową, przewidzianą w ustępie poprzedzającym.

Art. 19. Rozporządzenia Rady Ministrów mogą poddać działaniu niniejszej ustawy wynagrodzenia za wartość pracy i za wydatki, które mogą pobierać przyjmujący zamówienia przy umowie o dzieło lub przyjmujący zlecenia (świadczenie usług), jako też wytwórcy i przetwórcy przy sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby własnego wyrobu.

Art. 20. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49) w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63).

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i zainteresowanym ministrom.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Wł. Czajkowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

347.

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219 z dnia 13 czerwca 1947 r).

Dział I.

Obywatelskie komisje podatkowe.

Art 1. Tworzy się obywatelskie komisje podatkowe.

Art. 2. 1. Obywatelska komisja podatkowa składa się: z przewodniczącego, z zastępcy przewodniczącego, 12 ławników i tyluż zastępców, powołanych przez właściwe terytorialne powiatowe (miejskie) rady narodowe.

2. Sposób i tryb powoływania obywatelskich komisyj podatkowych ustali uchwała Rady Państwa na wniosek Rady Ministrów. Rada Państwa ustali, ilu ławników i ich zastępców powołanych będzie spośród kandydatów, przedstawionych przez organizacje zawodowe, zrzeszające podatników.

Art. 3. Właściwość miejscowa obywatelskich komisji podatkowych pokrywa się z właściwością miejscową urzędów skarbowych (rewizyjnych).

Art. 4. 1. Obywatelska komisja podatkowa orzeka w komplecie, składającym się z przewodniczącego lub jego zastępcy oraz wyznaczonych przez przewodniczącego lub jego zastępcy 4 ławników. W posiedzeniach obywatelskich komisji podatkowych uczestniczy przedstawiciel zespołu lustratorów społecznych z głosem doradczym.

2. Do prawomocności orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej wymagana jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz co najmniej trzech ławników. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Art. 5. Siedzibą obywatelskiej komisji podatkowej jest urząd skarbowy (rewizyjny). Czynności biurowe obywatelskiej komisji podatkowej załatwia urząd skarbowy (rewizyjny).

Art. 6. 1. Obywatelska komisja podatkowa powołana jest do orzekania o wysokości podstawy opodatkowania w zakresie podatków bezpośrednich i danin, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa, w sprawach przekazanych jej przez urząd skarbowy (rewizyjny).

2. Obywatelska komisja podatkowa orzeka według swobodnego uznania na podstawie posiadanego materiału wymiarowego.

3. Urząd skarbowy (rewizyjny) przekazuje obywatelskiej komisji podatkowej sprawy w przypadkach:

1) gdy księgi handlowe, uproszczone lub podatkowe, zeznania podatkowe, wykazy, deklaracje, bądź inne materiały, służące do ustalenia podstawy opodatkowania nie obejmują według uzasadnionego przekonania urzędu całości obrotu lub dochodu podatnika, a urząd nie rozporządza danymi, uprawniającymi do pominięcia tych materiałów i gdy podatnik mimo wezwania nie skorygował zeznania do wysokości uznanej przez urząd skarbowy za słuszną.
2) gdy zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 12.

4. Przekazując sprawę obywatelskiej komisji podatkowej urząd skarbowy (rewizyjny) zgłosi wniosek co do ustalenia przez komisję wysokości podstawy opodatkowania.

5. Nie podlegają przekazaniu sprawy o ustalenie rocznego wymiaru podatku, w których doręczono podatnikowi nakaz płatniczy, chyba że zachodzą okoliczności, uzasadniające wznowienie postępowania zgodnie z dekretem z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

Art. 7. 1. Obywatelska komisja podatkowa powinna wydać orzeczenie najdalej w terminie dwu tygodni od daty otrzymania sprawy.

2. Na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej urząd skarbowy ustali wysokość zobowiązania podatkowego.

Art. 8. Od decyzji urzędu skarbowego (rewizyjnego), wydanej na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej, ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, służy podatnikowi odwołanie do właściwej terytorialnie komisji odwoławczej przy izbie skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie według swobodnego uznania.

Art. 9. 1. Przy wydawaniu orzeczeń obywatelska komisja podatkowa oraz komisja odwoławcza nie są związane w zakresie ustalenia wysokości zobowiązań podatkowych przepisami dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Do trybu i sposobu postępowania przed obywatelskimi komisjami podatkowymi stosuje się odpowiednio przepisy o komisjach odwoławczych przy izbach skarbowych.

Dział 2.

Lustratorzy społeczni.

Art. 10. 1. Przy urzędach skarbowych powołuje się lustratorów społecznych. Lustratorów powołuje i deleguje właściwa terytorialnie powiatowa (miejska) rada narodowa.

2. Lustratorzy społeczni pracują pod nadzorem naczelnika urzędu skarbowego w ramach jego ogólnych instrukcyj w zespołach pod kierownictwem jednego z lustratorów.

3. Kierownika zespołu wyznacza dyrektor izby skarbowej na wniosek okręgowego lustratora społecznego.

4. Celem koordynacji pracy lustratorów społecznych, inspekcji ich pracy, szkolenia i instruowania wojewódzka rada narodowa (rada narodowa m. st. Warszawy i m. Łodzi) powołuje i deleguje do właściwej izby skarbowej okręgowego lustratora społecznego. Okręgowy lustrator społeczny nie ma prawa wydawania zarządzeń, instrukcji i poleceń władzom skarbowym ani przeprowadzania inspekcji tych władz. Podlega on dyrektorowi izby skarbowej i winien stosować się do udzielonych mu instrukcji i wskazówek.

5. Zarządzenie Ministra Skarbu ustali liczbę oraz kolejność i termin powołania lustratorów społecznych przy poszczególnych urzędach skarbowych (rewizyjnych).

6. Dyrektorowi izby skarbowej przysługuje prawo składania umotywowanych wniosków do właściwej wojewódzkiej rady narodowej o odwołanie okręgowego lustratora społecznego. W przypadku uwzględnienia tego wniosku rada narodowa powołuje i deleguje innego okręgowego lustratora społecznego.

Art. 11. 1. Zadaniem lustratorów społecznych jest:
1) współdziałanie z urzędami skarbowymi (rewizyjnymi) i ochroną skarbową w ujawnianiu osób, uchylających się od opodatkowania lub trudniących się nielegalnymi procederami zarobkowymi,
2) współdziałanie z urzędami skarbowymi (rewizyjnymi) w poborze podatków i danin,
3) zbieranie i komunikowanie pisemne urzędowi skarbowemu (rewizyjnemu) wszelkich danych, mogących mieć wpływ na ustalenie obowiązku podatkowego, rozmiaru tego obowiązku oraz na pobór ustalonych zobowiązań podatkowych.

2. Lustratorzy społeczni korzystają z uprawnień, przysługujących władzom skarbowym na mocy rozdziału 5 dział XI dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) oraz uprawnień, przysługujących organom ochrony skarbowej. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane na podstawie ustawy niniejszej, ustali szczegółowo zakres działania oraz uprawnienia lustratorów społecznych, wynikające z niniejszego atykułu.

Art. 12. Urząd skarbowy (rewizyjny) obowiązany jest wykorzystać materiał faktyczny dostarczony przez lustratora społecznego. Jeżeli materiał ten nie jest zdaniem urzędu skarbowego (rewizyjnego) wystarczający do ustalenia wysokości zobowiązań podatkowych zgodnie z pisemnym wnioskiem lustratora społecznego, urząd skarbowy obowiązany jest w terminie dni 14 od dnia otrzymania wniosku przekazać sprawę obywatelskiej komisji podatkowej do rozstrzygnięcia.

Art. 13. Naczelnikowi urzędu skarbowego (rewizyjnego) służy prawo zwoływania konferencji lustratorów społecznych, działających w jego okręgu, udzielania im instrukcyj i zleceń, opracowywania — w zakresie określonym w art. 11 — konkretnych spraw.

Dział 3.

Przepisy wspólne.

Art. 14. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej i jego zastępca oraz ławnicy otrzymują zwrot kosztów podróży oraz wynagrodzenie za posiedzenia w wysokości diet członków odpowiedniej terytorialnie rady narodowej. Wynagrodzenia przewodniczącego i ich zastępców mogą być zryczałtowane przez Ministra Skarbu w drodze zarządzenia.

2. Wynagrodzenie lustratorów społecznych oraz okręgowego lustratora społecznego określi zarządzenie Ministra Skarbu.

Art. 15. Przewodniczący obywatelskich komisji podatkowych, zastępcy przewodniczących, ławnicy oraz lustratorzy społeczni winni nadużycia władzy urzędowej, jeżeli czyn popełniony został z chęci zysku (art. 286 — 291 k. k.) — podlegają karze więzienia do lat 15. Do orzekania powołane są sądy okręgowe.

Dział 4.

Przepisy końcowe.

Art. 16. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1947 r. do dnia 30 czerwca 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

348.

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 220 z dnia 13 czerwca 1947 r).

Art. 1. Celem stworzenia należytej organizacji handlu i uchronienia kupiectwa przed nieuczciwą konku-

rencją Minister Przemysłu i Handlu może uzależnić zawodowe wykonywanie wszystkich lub niektórych zarobkowych czynności handlowych albo prowadzenie przedsiębiorstw handlowych od uprzedniego zezwolenia władz przemysłowych.

Art. 2. 1. Minister Przemysłu i Handlu — po zasięgnięciu opinii naczelnych organizacyj samorządu gospodarczego i naczelnych zrzeszeń kupieckich — ustali w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w drodze rozporządzenia właściwość władz przemysłowych oraz tryb i warunki udzielania zezwoleń, przewidzianych w art. 1.

2. Przed udzieleniem zezwolenia na zawodowe wykonywanie czynności handlowych albo na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego władza przemysłowa winna zasięgnąć opinii właściwych branżowo zrzeszeń kupieckich.

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu określi wysokość oraz termin wnoszenia opłat za zezwolenia, przewidziane w art. 1.

Art. 4. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają dalej idących ograniczeń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych lub usługowych albo zawodowe wykonywanie czynności handlowych, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami oraz z innych przepisów.

Art. 5. Przepisy niniejszej ustawy nie dotyczą przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych oraz samorządowych.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu, Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Administracji Publicznej i Ministrowi Ziem Odzyskanych.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Wł Czajkowski.

349.
USTAWA
z dnia 2 czerwca 1947 r.
o ulgach inwestycyjnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 221 z dnia 13 czerwca 1947 r.)

Art. 1. Celem skierowania kapitałów prywatnych do wzięcia udziału w gospodarczej odbudowie kraju udziela się ulg inwestycyjnych na zasadach, określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2. 1. Sumy wydatkowane na inwestycje, określone w art. 3:

1) nie podlegają dochodzeniu przez władze skarbowe co do ich pochodzenia,
2) zwalnia się od podatku, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
3) zwalnia się od podatku dochodowego, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy; przepis ten nie dotyczy jednak sum, pochodzących z dochodów, osiąganych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Sumy, określone w ust. 1, mogą być wydatkowane zarówno z zasobów w walucie krajowej jak i w walutach obcych, a także w należnościach lub innych wartościach, posiadanych w kraju lub zagranicą.

Art. 3. Za inwestycje w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się:

1) odbudowę, przebudowę lub budowę nieruchomości,
2) założenie nowego przedsiębiorstwa na terenach Ziem Odzyskanych,
3) nabycie lub wydzierżawienie nieruchomości mieszkalnych, przemysłowych oraz przedsiębiorstw przemysłowych wszelkiego rodzaju, dokonane na zasadzie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389),
4) uwidocznione w księgach powiększenie kapitału zakładowego lub obrotowego przedsiębiorstw, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy,
5) założenie innych przedsiębiorstw, które określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu,
6) przywóz towarów z zagranicy na podstawie otrzymanych zezwoleń przywozowych, stwierdzających, iż przywóz podlega przepisom niniejszej ustawy.

Art. 4. 1. Ulgi, określone w art. 2, stosuje się do inwestycji, wymienionych w art. 3 pkt 4, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie do dnia 31 sierpnia 1947 r., a do pozostałych inwestycyj, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r.

2. Jeżeli całkowite zużycie sum nie może nastąpić na cele określone w art. 3 pkt 1), 2), 3), 5) i 6) w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r., inwestycje będą korzystały z ulgi jeżeli całkowita suma tych inwestycji zostanie w powyższym terminie zgłoszona właściwemu urzędowi skarbowemu, a zużyta do dnia 30 czerwca 1948 r.; termin ten może być przedłużony rozporządzeniem Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu i Odbudowy.

Art. 5. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

350.
USTAWA
z dnia 3 czerwca 1947 r.
o zmianie ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 226 z dnia 13 czerwca 1947 r.)

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 30, poz. 181 oraz z 1947 r. Nr 21, poz. 83) wprowadza się zmianę następującą:

w art. 2 ust. (1) dodaje się punkt „f" o brzmieniu:

„f) w wojskowych formacjach antyfaszystowskich, biorących udział w wojnie domowej w Hiszpanii w latach 1936—1939, oraz w jugosłowiańskich oddziałach partyzanckich marszałka Tito, jeżeli osoby te posiadały obywatelstwo polskie".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek

351.
USTAWA
z dnia 3 czerwca 1947 r.

o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224 z dnia 13 czerwca 1947 r.)

Art. 1. 1. Wojewodowie powołają pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego, a to pełnomocnika wojewódzkiego oraz pełnomocników przy każdym staroście powiatowym i w razie potrzeby przy każdym prezydencie miasta wydzielonego.

2. Przepis ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie do prezydentów miast. Warszawy i Łodzi.

Art. 2. Powiatowi pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy starostach i prezydentach miast wydzielonych podlegają właściwym terenowo wojewódzkim pełnomocnikom rządowym przy wojewodach.

Art. 3. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego są odpowiedzialni za właściwy wymiar i terminowy pobór podatku gruntowego w terytorialnym zakresie swego działania.

Art. 4. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego współdziałają z właściwymi izbami i urzędami skarbowymi.

Art. 5. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym służy prawo kontroli we władzach związków samorządu terytorialnego wszelkich materiałów w zakresie akcji wymiarowej i poborowej podatku gruntowego. Władze związków samorządu terytorialnego obowiązane są nadto udzielać pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym wszelkich wyjaśnień oraz dostarczać na żądanie w zakreślonym terminie danych statystycznych o postępach akcji wymiaru i poboru podatku gruntowego.

Art. 6. Władze skarbowe podają do wiadomości właściwych pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego wyniki kontroli oraz stwierdzone uchybienia.

Art. 7. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego obowiązani są w razie stwierdzenia uchybień wydać bezzwłocznie stosowne zarządzenia i podać je do wiadomości władzy skarbowej.

Art. 8. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego służy prawo powoływania poborców społecznych przede wszystkim spośród członków rad narodowych oraz organizacji społecznych, działających w środowisku wiejskim.

Art. 9. 1. Pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego w porozumieniu z naczelnikiem urzędu skarbowego może zlecić przełożonemu gminy przyznanie osobom, zatrudnionym przy wymiarze i poborze podatku gruntowego, specjalnych premii. Minister Skarbu może z ogólnych wpływów podatku gruntowego przeznaczyć sumy w wysokości do 3% ogólnych wpływów tego podatku na wydatki, związane ze specjalnymi premiami, w szczególności zaś na zwrot kosztów podróży i diet poborców społecznych.

2. Podstawę podziału wpływu podatku gruntowego między władze uprawnione w myśl dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) — stanowi suma wpływów zmniejszona o 3%, wymieniona w ustępie poprzedzającym.

Art. 10. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Aprowizacji, ustali sposób i tryb powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakres ich działania oraz sposób wynagrodzenia.

Art. 11. 1. Rada Ministrów może uchwalić obowiązek całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach na obszarze całego Państwa lub w jego częściach dla wszystkich gospodarstw lub niektórych tylko kategorii.

2. W przypadku, określonym w ust. 1, podatek pobiera się bez przeliczenia na równowartość w złotych.

Art. 12. W razie ustawowego nałożenia obowiązku całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach zostanie powołany główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego podległy Ministrowi Aprowizacji. W tym przypadku pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy wojewodach, prezydentach miast wydzielonych i starostach mianowani będą na wniosek głównego pełnomocnika rządowego i podlegać będą terenowo właściwym wojewodom (wydziałom aprowizacji) — w tym zakresie ich działania, który dotyczyć będzie wymiaru poboru, gromadzenia i magazynowania ziemiopłodów.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Skarbu.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą do dnia 30 czerwca 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Wł. Czajkowski
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

352.
ROZPORZĄDZENIE
RADY PAŃSTWA
z dnia 13 czerwca 1947 r.

w sprawie powołania i organizacji społecznych komisyj kontroli cen.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 44, poz. 228, z dnia 14 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy powiatowych (miejskich), radach narodowych powołuje się społeczne komisje kontroli cen, złożone z przewodniczącego, jego zastępcy oraz pięciu członków.

§ 2. 1. Prezydium właściwej rady narodowej powołuje przewodniczącego społecznej komisji kontroli cen spośród członków prezydium danej rady narodowej zastępcę przewodniczącego oraz jednego członka — spośród kandydatów przedstawionych przez miejscowe związki zawodowe, 3 członków — spośród kandydatów, przedstawionych przez Związki Samopomocy Chłopskiej, organizację Społeczno-Obywatelskiej Ligi Kobiet, miejscowe zrzeszenia samorządu gospodarczego, bądź spośród członków danej rady narodowej. W skład komisji wchodzi ponadto przedstawiciel właściwej delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

2. Skład społecznej komisji kontroli cen podlega zatwierdzeniu przez właściwą terenową radę narodową na najbliższym posiedzeniu plenarnym.

§ 3. Do zakresu działania społecznych komisyj kontroli cen należy:

a) współdziałanie z organami, powołanymi do zwalczania drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym, w szczególności przez sprawdzanie bezpośrednio w przedsiębiorstwach sprzedaży i przynależnych do nich pomieszczeniach zapasów towarowych, ksiąg handlowych i zapisków oraz faktur (rachunków), jak również wszelkich innych dowodów rachunkowych oraz żądanie wyjaśnień dotyczących dokonywanych transakcyj;
b) organizacja i koordynacja kontroli przestrzegania przepisów o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym na terenie działania komisji.

§ 4. Społeczna komisja kontroli cen wykonuje swe czynności bądź bezpośrednio przez swych członków, bądź za pośrednictwem kontrolerów społecznych, a wyniki przeprowadzonych kontroli podaje do wiadomości właściwej delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

§ 5. 1. W przypadkach stwierdzenia przestępstw, wymienionych w ustawie z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz.U.R.P. Nr 43, poz. 218) społeczna komisja kontroli cen może zgłosić delegaturze Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym umotywowane wnioski w przedmiocie rodzaju i wysokości grożących sankcji karnych (grzywna, skierowanie do pracy przymusowej, zamknięcie przedsiębiorstwa, pozbawienie uprawnień handlowych, ogłoszenie w prasie, wywieszenie ogłoszenia na drzwiach przedsiębiorstwa), w przedmiocie zabezpieczenia grożącej oskarżonemu kary grzywny oraz sprzedaży na rachunek oskarżonego towarów, stanowiących przedmiot przestępstwa lub ulegających szybkiemu zepsuciu.

2. W przypadkach wyjątkowych lub niecierpiących zwłoki może społeczna komisja kontroli cen na wniosek przedstawiciela delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym zarządzić:
a) zabezpieczenie grożącej oskarżonemu kary grzywny przez opis i zajęcie majątku oskarżonego,
b) tymczasowe zamknięcie przedsiębiorstwa z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych lub o charakterze społecznym,
c) sprzedaż na rachunek oskarżonego po cenach obowiązujących towarów, ulegających szybkiemu zepsuciu.

Zarządzenie o tymczasowym zamknięciu przedsiębiorstwa traci moc w razie niezatwierdzenia go przez właściwą delegaturę Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym w ciągu 14 dni od daty jego wydania.

§ 6. Za przestępstwa popełnione przy wykonywaniu czynności urzędowych lub w związku z tymi czynnościami członkowie społecznej komisji kontroli cen odpowiadają na równi z funkcjonariuszami publicznymi.

§ 7. Tryb funkcjonowania społecznej komisji kontroli cen oraz sposób przeprowadzania kontroli określa regulamin, stanowiący załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
Przewodniczący Rady Państwa: Bolesław Bierut

Załącznik do § 7 rozporządzenia Rady Państwa z dnia 13 czerwca 1947 r. (poz.228).

REGULAMIN
społecznych komisji kontroli cen.

ORGANIZACJA I WEWNĘTRZNY TRYB POSTĘPOWANIA.

§ 1. Społeczna komisja kontroli cen natychmiast po powołaniu jej przez prezydium właściwej rady narodowej wyłoni prezydium złożone z przewodniczącego komisji, jego zastępcy i sekretarza. Dla sprawności i prawidłowego trybu prac komisji wskazanym jest, aby sekretarzem komisji był przedstawiciel delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

§ 2. Przez miejscowe związki zawodowe rozumie się powiatowe (miejskie) rady związków zawodowych, w tych zaś powiatach (miastach), gdzie dotychczas rady związków zawodowych nie istnieją, kandydatów na członków komisji przedstawi okręgowa komisja związków zawodowych.

§ 3. Społeczna komisja kontroli cen orzeka w kompletach najmniej trzyosobowych.

Przewodniczący komisji powołuje komplety i ich przewodniczących oraz przekazuje im do rozpoznania poszczególne sprawy. Postanowienia społecznej komisji kontroli cen (kompletów) zapadają zwykłą większością głosów.

W protokółach z posiedzeń komisji należy w razie braku jednomyślności przy podejmowaniu uchwał podać również zdanie mniejszości komisji.

Protokół podpisują wszyscy członkowie komisji biorący udział w posiedzeniu.

§ 4. Legitymacje dla członków społecznych komisji kontroli cen wystawia prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej według poniższego wzoru.

Wzór

Prezydium Powiatowej (Miejskiej)
Rady Narodowej
w . . . .

dnia . . . . . .1947 r.

LEGITYMACJA

Ob. . . . . , zam. . . . ,
. . . . jest członkiem Społecznej Komisji Kontroli Cen przy Powiatowej (Miejskiej) Radzie Narodowej w . . . .

Przewodniczący Powiatowej (Miejskiej) Rady Narodowej

§ 5. Prezydium właściwej rady narodowej zapewni załatwienie wszystkich czynności biurowych społecznych komisji kontroli cen.

Akcja kontrolna

§ 6. Społeczna komisja kontroli cen bezzwłocznie po zorganizowaniu się winna wejść w ścisły kontakt:
a) z miejscowymi organizacjami społecznymi (związki zawodowe, Społeczno Obywatelska Liga Kobiet, Związek Samopomocy Chłopskiej, Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P., samorządy gospodarcze) w celu otrzymania list kandydatów na kontrolerów społecznych;
b) z miejscową komisją notowań, a to celem otrzymania dokładnych danych o kształtowaniu się cen na rynku;
c) z miejscową komisją cennikową w celu stałego otrzymywania cenników artykułów pierwszej potrzeby oraz innych towarów, jakie będą ustalone na podstawie art. 5 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218);
d) z właściwą delegaturą Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, dla uzgodnienia planu akcji kontrolnej.

§ 7. Plan akcji kontrolnej opracowuje prezydium komisji. Akcja powinna być masowa (jednoczesna) i przeprowadzana w różnych terminach (nie powtarzających się periodycznie).

§ 8. W porozumieniu z miejscowymi organizacjami społecznymi (§ 6 lit. a) komisja zorganizuje możliwie dużą ilość lotnych grup kontrolnych trzyosobowych, które zaopatrzone w upoważnienie komisji oraz cenniki urzędowe dokonywać będą kontroli w miejscach sprzedaży. Upoważnienia do przeprowadzenia kontroli

mają charakter czasowy i winny być zwrócone do sekretariatu komisji wraz ze sporządzonym protokółem bezpośrednio po ukończeniu kontroli.

Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli podpisuje przewodniczący komisji lub jego zastępca.

Kontrolkę wydanych upoważnień prowadzi sekretariat komisji.

Treść upoważnień do przeprowadzenia kontroli oraz kontrolek wydanych upoważnień ustalają poniższe wzory.

Wzór 1.

Społeczna Komisja Kontroli Cen
dnia . . . .
przy Powiatowej (Miejskiej) Radzie Narodowej
w . . . .

Upoważnienie

Na zasadzie § 4 rozporządzenia Rady Państwa z dnia 13 czerwca 1947 r. w sprawie powołania i organizacji społecznych komisji kontroli cen (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 228) upoważnia się:

ob. 1) . . . . ,
ob. 2) . . . .
ob. 3) . . . . ,

do przeprowadzania kontroli przewidzianej w art. 12 i nast. ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

Upoważnienie niniejsze ważne jest w dniu . . . .

(L. S.)

Przewodniczący Komisji

Uwaga: Upoważnienie niniejsze należy zwrócić niezwłocznie po przeprowadzeniu kontroli wraz z protokółem kontroli do sekretariatu komisji.

Wzór 2.

Kontrolka wydanych upoważnień do przeprowadzania kontroli

1	2	3	4	5	6
Nr, wydan. upoważ. i data	imiona i nazwiska kontrolerów	adresy kontrolerów	organizacja delegująca	kontrola przeprow. w dn.	data zwrotu

§ 9. Członkowie komisji przeprowadzają kontrolę w grupach trzyosobowych, przy czym grupa może się składać z członków komisji i kontrolerów społecznych.

§ 10. Kontrola przeprowadzana przez kontrolerów społecznych powinna polegać na stwierdzeniu:

a) czy w przedsiębiorstwie sprzedaży znajduje się na widocznym miejscu cennik sprzedawanych towarów,

b) czy cennik ten jest zgodny z cennikiem urzędowym, tzn. ustalonym przez komisję cennikową względnie inne do tego powołane władze,

c) czy towary wystawione na widok publiczny posiadają ujawnioną cenę sprzedażną,

d) czy w przedsiębiorstwie sprzedaży nie są pobierane ceny wyższe od ustalonych w cenniku,

e) czy towar sprzedawany jest każdemu kupującemu w ramach normalnego zapotrzebowania i czy nie zachodzi zjawisko ukrywania towaru,

f) czy przedsiębiorstwo sprzedaży posiada faktury (rachunki) na towary znajdujące się w miejscu sprzedaży (z wyjątkiem towarów, stanowiących wytwory gospodarstwa rolnego, nie przerabiane sposobem przemysłowym, a nabywanych bezpośrednio od rolników, co do których za cenę zakupu uważa się cenę targową).

§ 11. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo nie przestrzega któregokolwiek z obowiązków wymienionych w § 10, kontrolerzy spiszą protokół według niżej podanego wzoru:

Wzór

Protokół

. . . . dn. . . , mies. . . . . . .
1947 r. Społeczna Komisja Kontroli Cen Powiatowej (Miejskiej) Rady Narodowej w . . . .
. . . . w składzie

1) . . . . ,
2) . . . . ,
3) . . . . ,

przybyła do domu Nr . . . przy ul. . . . . ,
w celu przeprowadzenia kontroli przedsiębiorstwa handlowego pod firmą . . . .
należącego do . . . .

1) przy kontroli stwierdzono . . . .
. . . . (tu należy podać opis przestępstwa);

2) lokal powyższy zastano zamknięty, przy czym:

a) stwierdzono, że mimo zamknięcia sklepu wewnątrz znajdował się właściciel . . . . . .
. . . . , z obsługą, a mianowicie . . . .
Sporządzono protokół rewizji sklepu i magazynu.

b) adres właściciela ustalono i w mieszkaniu jego przy ul. . . . .
Nr . . . . przeprowadzono rewizję, przy czym sprowadzono go do sklepu i przeprowadzono rewizję w sklepie i magazynie.

c) właściciela nie znaleziono, wobec czego rewizję przeprowadzono w obecności dwóch świadków.

Protokół rewizji załącza się.

Podpisy:

Właściciela (kierownika) Członków Komisji

§ 12. Protokóły składa się w sekretariacie komisji dla sprawdzenia:

1) czy kontrolerzy dokonali kontroli zgodnie z przepisami regulaminu;

2) czy w czynach opisanych w protokóle kontroli mieszczą się znamiona przestępstw wymienionych w ustawie z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

W przypadku stwierdzenia braków w protokóle należy zarządzić ich usunięcie.

§ 13. Po sprawdzeniu protokółu oraz przesłuchania podejrzanego przez sekretarza komisji akta sprawy wraz z wnioskiem komisji przekazuje się właściwej miejscowo delegaturze Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym do dalszego postępowania. Przekazywanie akt winno następować co piąty dzień tzn. 5, 10, 15, 20, 25 i ostatniego dnia każdego miesiąca kalendarzowego.

Wniosek komisji winien zawierać rodzaj i wysokość proponowanych sankcyj (grzywna, skierowanie do pracy przymusowej, zamknięcie przedsiębiorstwa, pozbawienie uprawnień handlowych, ogłoszenie w prasie, wywieszenie ogłoszenia na drzwiach przedsiębiorstwa). W przypadku gdy komisja stwierdzi, iż nie zachodzą okoliczności wymienione w § 12 pkt 2 niniejszego regulaminu, pozostawia sprawę bez dalszego biegu.

§ 14. Dla zapewnienia prawidłowej oceny czynów opisanych w protokołach kontroli (rewizji) komisja uprawniona jest do żądania pisemnej opinii:

1) przedstawiciela handlu państwowego w odniesieniu do protokołów sporządzonych w państwowych przedsiębiorstwach sprzedaży,
2) przedstawiciela Związku Rewizyjnego w odniesieniu do protokołów sporządzonych w spółdzielczych przedsiębiorstwach sprzedaży,
3) przedstawiciela zrzeszenia samorządu gospodarczego w odniesieniu do protokołów sporządzonych w prywatnych przedsiębiorstwach sprzedaży.

Opinia winna zawierać zarówno kwalifikacje konkretnego czynu opisanego w protokóle kontroli, jak i dane dotyczące dotychczasowego zachowania się odnośnego właściciela względnie kierownika przedsiębiorstwa sprzedaży.

Opinie te winny być dołączone do protokołu.

§ 15. W razie potrzeby sprzedaży towarów (§ 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Państwa) sprzedaż przeprowadzić należy za pośrednictwem sklepu państwowego lub spółdzielczego pod nadzorem społecznej komisji kontroli cen.

§ 16. Dokumenty wystawiane przez społeczną komisję kontroli cen winny być opatrzone pieczęcią urzędową właściwej rady narodowej.

353.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z dnia 10 czerwca 1947 r.
w sprawie organizacji i zakresu działania komisyj notowań.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 44, poz. 229, z dnia 14 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „ustawie" rozumie się przez to ustawę z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

§ 2. 1. W skład komisyj notowań, powołanych przez prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi i miast wydzielonych, wchodzą trzej wyznaczeni przez prezydenta miasta pracownicy zarządu miejskiego z wydziałów (referatów): przemysłowego i aprowizacji.

2. W skład komisyj notowań, powołanych przez starostów, wchodzą trzej wyznaczeni przez starostę pracownicy starostwa z referatów: przemysłowego, aprowizacji i rolnego.

3. Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi jak również prezydenci miast wydzielonych oraz starostowie wyznaczą jednocześnie po jednym zastępcy członków komisji. Zastępca członka bierze udział w obradach komisji notowań w razie nieobecności członka komisji, którego zastępuje.

4. Członkowie komisji notowań i ich zastępcy nie mogą być członkami ani zastępcami członków komisyj cennikowych.

§ 3. 1. Obowiązki przewodniczącego komisji notowań pełni pracownik z wydziału (referatu) przemysłowego właściwego zarządu miejskiego (starostwa).

2. Biuro komisji notowań prowadzi wydział (referat) przemysłowy zarządów m. st. Warszawy, m. Łodzi, zarządów miast wydzielonych lub starostw.

§ 4. 1. Dla dokonywania notowań cen w terenie komisja notowań wyznacza swych korespondentów, których liczbę ustala przewodniczący komisji w zależności od potrzeb miejscowych spośród osób odznaczających się znajomością rynku i zasad obrotu handlowego.

2. Komisja notowań współpracuje z terenowymi korespondentami Głównego Urzędu Statystycznego oraz z terenowymi przedstawicielami organizacyj samorządu gospodarczego, zrzeszeń kupieckich, organizacyj spółdzielczych i społecznych.

§ 5. 1. Przy komisji notowań działa społeczna komisja doradcza, składająca się z przedstawicieli, delegowanych po jednym przez: właściwą miejską (powiatową) radę narodową, właściwą komisję (radę) związków zawodowych, Fundusz Aprowizacyjny, miejscowe zrzeszenie kupców, Związek Samopomocy Chłopskiej, Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P. „Społem" i Państwową Centralę Handlową.

2. Społecznej komisji doradczej przewodniczy przewodniczący komisji notowań.

3. Zebrania społecznej komisji doradczej odbywają się w miarę potrzeby co najmniej raz na dwa tygodnie. Zebrania te zwołuje przewodniczący komisji notowań z własnej inicjatywy lub na wniosek co najmniej 3 członków społecznej komisji doradczej.

4. Społeczna komisja doradcza wydaje opinię w sprawie planu i działalności komisji notowań oraz w innych sprawach wniesionych na porządek obrad komisji notowań.

§ 6. 1. Do zakresu działania komisji notowań należy:

a) notowanie cen targowych, hurtowych i detalicznych, płaconych przez kupujących na targu za artykuły spożywcze,
b) notowanie innych cen na zlecenie władz przemysłowych,
c) niezwłoczne komunikowanie notowań właściwym terytorialnie komisjom cennikowym, powołanym przy wojewodach, prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, starostach i prezydentach miast wydzielonych.

2. Notowania cen winny zawierać jak największą ilość danych z poszczególnych części miasta lub powiatu.

3. Notowań artykułów spożywczych pierwszej potrzeby komisje dokonywują w m. st. Warszawie, m. Łodzi, miastach wydzielonych oraz w siedzibach starostw codziennie, z wyjątkiem świąt, w innych zaś miejscowościach w dnie targowe.

4. Minister Przemysłu i Handlu ustali w drodze zarządzeń wykazy towarów lub ich grup, których ceny winny być notowane przez komisje notowań.

5. Komisje dokonywują notowań na podstawie bezpośredniej obserwacji dokonywanych transakcji oraz danych, przesyłanych przez korespondentów i przez urzędy i organizację, wymienione w § 4 ust. 2.

6. Zakres działania komisji notowań nie narusza uprawnień innych organów, przewidzianych w szczególnych przepisach.

§ 7. 1. Komisje sporządzają z notowań cen protokół, w którym winny być uwidocznione notowania cen z każdego dnia okresu sprawozdawczego.

2. Protokół sporządza się raz na tydzień. Władze przemysłowe II instancji mogą zlecić komisjom notowań sporządzanie protokółów w krótszych okresach czasu.

3. Protokół notowań cen jest podstawą do ustalania cen przez komisje cennikowe.

§ 8. Wydatki związane z działalnością komisyj notowań pokrywane są z budżetu właściwej władzy przemysłowej.

§ 9. Członkowie komisji notowań otrzymują za swoje czynności wynagrodzenie, ustalone przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 10. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustali regulamin komisyj notowań, określający szczegółowy podział czynności i tryb postępowania, jak również szczegółowy sposób wykonywania nadzoru nad komisjami notowań.

§ 11. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Wł. Czajkowski
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych Jan Dąb-Kocioł
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

354.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z dnia 10 czerwca 1947 r.
w sprawie organizacji i zakresie działania komisyj cennikowych.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 230 z dnia 14 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „ustawie", rozumie się przez to ustawę z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

§ 2. W skład komisyj cennikowych powołanych przy wojewodach wchodzą jako członkowie:
1) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej,
2) przedstawiciel okręgowej komisji związków zawodowych,
3) trzej pracownicy urzędu wojewódzkiego, wyznaczeni przez wojewodę po jednym z wydziałów: przemysłowego, aprowizacji i rolnego,
4) przedstawiciel właściwej Izby Przemysłowo-Handlowej,
5) przedstawiciel właściwej izby rzemieślniczej,
6) przedstawiciel Funduszu Aprowizacyjnego,
7) przedstawiciel okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.,
8) przedstawiciel okręgu Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem",
9) przedstawiciel wojewódzkiego zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej,
10) przedstawiciel wojewódzkiego oddziału Państwowej Centrali Handlowej,
11) przedstawiciel właściwej delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

§ 3. W skład komisyj cennikowych powołanych przy prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, wchodzą jako członkowie:
1) przedstawiciel miejskiej rady narodowej,
2) przedstawiciel okręgowej komisji związków zawodowych,
3) trzej pracownicy zarządu miejskiego, wyznaczeni przez prezydenta m. st. Warszawy lub m. Łodzi z wydziałów: przemysłowego i aprowizacji oraz
4) przedstawiciele instytucyj i organizacyj wymienionych w § 2 pkt 4 — 11.

§ 4. W skład komisyj cennikowych, powołanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych wchodzą jako członkowie:
1) przedstawiciel powiatowej (miejskiej) rady narodowej,
2) przedstawiciel powiatowej (miejskiej) rady związków zawodowych,
3) trzej pracownicy starostwa (zarządu miejskiego) wyznaczeni przez starostę (prezydenta miasta) z wydziałów (referatów): przemysłowego, aprowizacji i rolnego oraz
4) przedstawiciele instytucyj i organizacyj wymienionych w § 2 pkt 4—11.

§ 5. 1. Przewodniczących i ich zastępców oraz sekretarzy komisyj cennikowych przy wojewodach i prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi wyznacza Minister Przemysłu i Handlu na wniosek właściwego wojewody lub prezydenta m. st. Warszawy albo m. Łodzi.

2. Przewodniczących i ich zastępców oraz sekretarzy komisyj cennikowych przy starostwach i prezydentach miast wydzielonych wyznaczają wojewodowie na wniosek starosty (prezydenta miasta).

3. Władze, urzędy, instytucje i organizacje, wyznaczające członków komisyj cennikowych wyznaczą jednocześnie po jednym zastępcy członków komisji Zastępca członka bierze udział w obradach komisji w razie nieobecności członka komisji, którego zastępuje. Członkowie i zastępcy członków mogą być odwołani przez władze, urzędy, instytucje i organizacje, które ich delegowały, przy jednoczesnym wyznaczeniu nowego członka względnie zastępcy członka.

§ 6. Do zakresu działania komisyj cennikowych przy wojewodach należy:
a) ustalanie i ogłaszanie wysokości zysku brutto w przypadku przekazania im tych uprawnień przez Ministra Przemysłu i Handlu,
b) ogłaszanie ustalonych przez Ministra Przemysłu i Handlu maksymalnych cen hurtowych i detalicznych na towary wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe lub będące pod zarządem państwowym (art. 5 ust. 6 ustawy),
c) wykonywanie nadzoru nad działalnością komisyj cennikowych, powołanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych, w szczególności:
1) udzielanie obowiązujących instrukcji w zakresie ustalonym przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami,
2) uchylanie uchwał powyższych komisyj w razie ich niezgodności z obowiązującymi przepisami prawnymi lub wydanymi instrukcjami,
d) zatwierdzanie cen maksymalnych ustalonych przez komisje cennikowe, powołane przy starostach i prezydentach miast wydzielonych (§ 8 pkt b).

§ 7. Do zakresu działania komisyj cennikowych, powołanych przy prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi należy:
a) ustalanie cen targowych artykułów spożywczych (art. 5 ust. 2 ustawy),
b) ustalanie i ogłaszanie maksymalnych cen hurtowych i detalicznych artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, objętych wykazem przewidzianym w art. 5 ust. 5 ustawy,
c) ustalanie i ogłaszanie wysokości zysków brutto w przypadku przekazania im tych uprawnień przez Ministra Przemysłu i Handlu,
d) ogłaszanie ustalonych przez Ministra Przemysłu i Handlu maksymalnych cen hurtowych i detalicznych na towary wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe lub będące pod zarządem państwowym (art. 5 ust. 6 ustawy).

§ 8. Do zakresu działania komisyj cennikowych powołanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych należy:
a) ustalanie cen targowych artykułów spożywczych (art. 5 ust. 2 ustawy) i podawanie ich natychmiast do wiadomości komisjom cennikowym, powołanym przy wojewodach,
b) ustalanie cen maksymalnych hurtowych i detalicznych artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, objętych wykazem, przewidzianym w art. 5 ust. 5 ustawy, i ogłaszanie tych cen po zatwierdzeniu przez komisję cennikowe powołane przy wojewodach.

§ 9. 1. Ceny targowe winny być ustalone na podstawie średnich notowań dokonanych przez komisje notowań.

2. Ustalone ceny targowe i maksymalne obowiązują do czasu ustalenia przez komisje cennikowe nowych cen.

§ 10. 1. Komisje cennikowe ogłaszają ceny maksymalne i dopuszczalną wysokość zysku brutto:

a) przez komunikaty w prasie codziennej,
b) przez obwieszczenia (plakatowanie, ogłaszanie, na tablicy urzędowej i w inny przyjęty w danej miejscowości sposób).

2. Ponadto komisje cennikowe winny w możliwie najszerszym zakresie zawiadamiać organizację społeczne i gospodarcze o obowiązujących cennikach i wykazach dopuszczalnego zysku brutto.

§ 11. 1. Dopuszczalną wysokość zysku brutto przy sprzedaży hurtowej i detalicznej artykułów spożywczych pierwszej potrzeby ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji (art. 5 ust. 5 ustawy) jednocześnie z ustaleniem wykazu tych artykułów.

2. Ustalona w ten sposób wysokość zysku brutto doliczona do ceny targowej będzie podstawą do ustalenia ceny maksymalnej przez komisję cennikowe.

§ 12. 1. Komisje cennikowe zbierają się co najmniej raz na tydzień.

2. Do powzięcia uchwał komisji cennikowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy, przedstawiciela komisji (rady) związków zawodowych i 5-ciu innych członków.

3. Uchwały komisyj cennikowych zapadają zwykłą większością głosów; w razie równości głosów, decyduje głos przewodniczącego.

4. Biuro komisyj cennikowych prowadzi wydział (referat) przemysłowy urzędów wojewódzkich, starostw, zarządów miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi lub zarządów miast wydzielonych.

§ 13. 1. Członek komisji cennikowej ma prawo wnieść sprzeciw:

a) przeciwko uchwale komisji cennikowej w przedmiocie ustalenia ceny maksymalnej artykułów spożywczych pierwszej potrzeby,
b) przeciwko uchwale komisji cennikowej w przedmiocie ustalenia dopuszczalnej wysokości zysku brutto,
c) przeciwko odmowie komisji cennikowej dokonania zmiany ustalonych cen targowych lub maksymalnych.

2. Sprzeciw przeciwko uchwale winien być zgłoszony do protokołu posiedzenia, a w terminie 2 dni od chwili jego zgłoszenia należy przedłożyć komisji cennikowej uzasadnienie sprzeciwu. Nieprzedłożenie w tym terminie uzasadnienia uważa się za cofnięcie sprzeciwu.

3. Wniesienie sprzeciwu nie wstrzymuje wykonania uchwały komisji cennikowej.

4. Sprzeciwy, zgłoszone przeciwko uchwałom komisyj cennikowych powołanych przy starostach i prezydentach miast wydzielonych, rozpoznają właściwe komisje cennikowe powołane przy wojewodach. Sprzeciwy, zgłoszone przeciwko uchwałom komisyj cennikowych przy wojewodach i prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, rozpoznają władze przemysłowe II-ej instancji.

§ 14. Nadzór nad działalnością komisyj cennikowych, powołanych przy wojewodach i prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi, sprawują właściwe władze przemysłowe II-ej instancji.

§ 15. Wszelkie wydatki związane z działalnością komisyj cennikowych pokrywane są z budżetu właściwej władzy przemysłowej.

§ 16. Członkowie komisyj cennikowych otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie ustalone przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 17. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami ustali regulamin komisyj cennikowych, określający szczegółowy podział czynności i tryb postępowania, jak również szczegółowy sposób wykonywania nadzoru nad komisjami cennikowymi.

§ 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 14 dni po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzysk: Władysław Czajkowski
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

355.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 236, z dnia 20 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ust. 3, art. 3 ust. 3 oraz art. 9 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Górną granicę drobnych wypłat gotówkowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt b) oraz art. 3 ust. 1 pkt b) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym określa się na zł 20.000 w stosunku do jednorazowej transakcji pomiędzy uczestnikami obrotu bezgotówkowego.

§ 2. Górną granicę pogotowia kasowego (art. 2 ust. 1 pkt c) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym) określa się na zł 100.000.

§ 3. 1. Pogotowie kasowe dla państwowych władz, urzędów oraz przedsiębiorstw i zakładów, nie mających osobowości prawnej, określają właściwe dla nich przepisy rachunkowo-kasowe.

2. W stosunku do wyżej wymienionych poszczególnych uczestników obrotu bezgotówkowego, nie posiadających przepisów rachunkowo-kasowych, określa się górną granicę pogotowia kasowego na zł 50.000 do czasu wydania tych przepisów.

§ 4. 1. Granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych, określone w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, mogą być podwyższone lub obniżone w drodze porozumienia pomiędzy instytucją kredytową, o której mowa w art. 5 ust. 1 dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, a poszczególnymi uczestnikami obrotu bezgotówkowego na umotywowany wniosek uczestnika obrotu bezgotówkowego lub instytucji kredytowej.

2. Przy zmianie górnych granic w trybie, przewidzianym w ust. 1, należy brać pod uwagę:

a) rozmiar i rodzaj przedsiębiorstwa, zakładu, instytucji,
b) rodzaj, wielkość oraz sezonowość obrotów i procesów gospodarczych, finansowanych przez uczestnika obrotu bezgotówkowego,
c) istotne potrzeby uczestnika obrotu bezgotówkowego,
d) warunki bezpieczeństwa,
e) możliwość zasilania się w gotówkę na miejscu.

3. W przypadku niedojścia do porozumienia pomiędzy instytucją kredytową a uczestnikiem obrotu bezgotówkowego sprawę rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

4. Ustalone w sposób powyższy górne granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych mogą być w każdym czasie zmienione przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 5. 1. Pod pojęciem pogotowia kasowego należy rozumieć zasoby pieniężne, które w formie gotówki znajdują się w kasie głównej i w kasach podręcznych uczestnika obrotu bezgotówkowego w jego siedzibie.

2. W przypadkach, w których uczestnik obrotu bezgotówkowego będzie musiał pokryć wydatki, zwolnione z obowiązku regulowania w drodze bezgotówkowej na zasadzie zarządzeń Ministra Skarbu, pogotowie kasowe uczestnika obrotu bezgotówkowego może przekraczać górną granicę o sumy niezbędne na dokonanie tych wydatków i na okres uzasadniony istotną potrzebą.

3. Nadwyżki pogotowia kasowego, pozostałe w kasach uczestnika obrotu bezgotówkowego po uwzględnieniu potrzeb, wynikających z wydatków, wymienionych w ust. 2, winny być w ciągu następnego dnia wpłacone do właściwej instytucji kredytowej. Termin ten może być w porozumieniu z instytucją kredytową przedłużony.

§ 6. Nad realizowaniem i rozwijaniem obrotu bezgotówkowego czuwa Narodowy Bank Polski. Do jego zadań należeć będzie w szczególności:

a) powołanie do życia stałej komisji międzybankowej dla spraw związanych z usprawnieniem obrotu bezgotówkowego,
b) wprowadzenie jednolitej techniki formularzowej, obowiązującej wszystkie instytucje kredytowe w międzybankowym obrocie bezgotówkowym,
c) rozszerzenie działalności dotychczasowych izb rozrachunkowych i wprowadzenie w życie instytucji rozrachunkowych na tych terenach, gdzie takich instytucji dotychczas nie ma, a gdzie ich uruchomienie przyśpieszy i usprawni obrót bezgotówkowy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

356.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 27 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 48, poz. 250, z dnia 30 czerwca 1947 r.)

Na podstawie art. 11 ust. 2 i art. 16 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219) i art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) w brzmieniu dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) zarządzam, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219);
b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 4 ust. 1.

§ 2. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej ustanawia stałe trzy komplety określając ich właściwość terytorialną. W skład każdego kompletu wchodzi jeden ławnik lub jego zastępca wyznaczony z grona tych ławników lub zastępców, którzy zostali powołani spośród kandydatów, przedstawionych przez organizacje zawodowe zrzeszające podatników.

2. Przydziału spraw do załatwienia przez poszczególne komplety dokonuje przewodniczący komisji.

§ 3. 1. O terminie posiedzenia kompletu obywatelskiej komisji podatkowej przewodniczący lub jego zastępca zawiadamia na piśmie kierownika zespołu lustratorów społecznych przy urzędzie skarbowym (rewizyjnym) najpóźniej na trzy dni przed terminem posiedzenia. Kierownik zespołu wyznacza każdorazowo przedstawiciela zespołu lustratorów społecznych, który uczestniczy w posiedzeniu kompletu z głosem doradczym.

2. Niewzięcie udziału przez przedstawiciela zespołu lustratorów społecznych w posiedzeniu kompletu obywatelskiej komisji podatkowej nie wpływa na ważność orzeczeń kompletu.

Do art. 5.

§ 4. Naczelnik urzędu skarbowego (rewizyjnego) wyznacza obywatelskiej komisji podatkowej odpowiednie pomieszczenie w lokalu urzędu do wykonywania czynności urzędowych.

Do art. 6 ust. 1.

§ 5. Obywatelska komisja podatkowa jest powołana do orzekania o wysokości podstawy opodatkowania w zakresie podatków bezpośrednich i danin, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa, zarówno co do rocznych wymiarów podatku, jak i co do wymiarów i domiarów zaliczek na podatki.

Do art. 6 ust. 3 pkt 1.

§ 6. Przed przekazaniem sprawy do obywatelskiej komisji podatkowej urząd skarbowy (rewizyjny) obowiązany jest wezwać podatnika do skorygowania zeznania, wyznaczając mu w tym celu termin tygodniowy.

Do art. 6 ust. 4.

§ 7. Wniosek urzędu skarbowego (rewizyjnego) co do ustalenia przez obywatelską komisję podatkową wysokości podstawy opodatkowania powinien zawierać przesłanki, wskazujące na słuszność proponowanej przez urząd kwoty.

Do art. 6 ust. 5.

§ 8. 1. Nie podlegają przekazaniu sprawy o ustalenie wymiaru podatku za ten rok podatkowy, za który już został doręczony nakaz płatniczy podatnikowi, choćby wymiar nie był jeszcze prawomocny.

2. Sprawy zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy mogą być przekazywane obywatelskiej komisji podatkowej także wówczas, gdy podatnikowi doręczono decyzję, o której mowa w art. 129 ust. 4 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

Do art. 7 ust. 2.

§ 9. 1. Urząd skarbowy (rewizyjny) może, przed wydaniem decyzji przewidzianej w art. 7 ust. 2, umotywowanym wnioskiem przekazać sprawę ponownie obywatelskiej komisji podatkowej, jeżeli orzeczenie komisji zdaniem urzędu niezgodne jest z materiałem przekazanym jej przez urząd albo też ujawnionym w związku z postępowaniem przed komisją i przynosi szkodę Skarbowi Państwa.

2. W tych przypadkach przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej przydziela sprawę do ponownego rozpoznania temu samemu lub innemu kompletowi.

§ 10. Decyzja urzędu skarbowego (rewizyjnego), ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego, wydana na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej, powinna odpowiadać warunkom określonym w art. 134 ust. 1 dekretu o postępowaniu podatkowym, a nadto powinna zawierać powołanie się na orzeczenie obywatelskiej komisji podatkowej, którym została ustalona podstawa opodatkowania.

Do art. 8.

§ 11. Decyzja urzędu skarbowego (rewizyjnego), o której mowa w § 10 powinna zawierać pouczenie o służącym podatnikowi prawie wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji do właściwej terytorialnie komisji odwoławczej przy izbie skarbowej a nadto, że wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Do art. 9.

§ 12. Obywatelska komisja podatkowa oraz komisja odwoławcza nie są związane w zakresie ustalania wysokości zobowiązania podatkowego przepisami dekretu o postępowaniu podatkowym, w szczególności odnoszącymi się do postępowania wyjaśniającego i dowodowego. Nie stosuje się również przepisu art. 151 tego dekretu.

§ 13. 1. W skład sekcji komisji odwoławczej, rozstrzygającej odwołania od decyzji urzędu skarbowego (rewizyjnego) wydanej na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej, mogą wchodzić wyłącznie przedstawiciele: 1) wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast Warszawy i Łodzi), 2) okręgowych komisyj związków zawodowych (a w Warszawie — Rady Związków Zawodowych), 3) Związku Samopomocy Chłopskiej, 4) Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisu § 16 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 50) nie stosuje się do uchwał sekcji, o której mowa w ust. 1.

§ 14. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej zawiadamia prezydium właściwej rady narodowej o utracie przez ławnika (zastępcę ławnika) warunków piastowania mandatu, określonych w uchwale Rady Państwa, przewidzianej w art. 2 ust. 2, jak również o niewykonywaniu przez ławnika (zastępcę ławnika) obowiązków, przewidzianych w ustawie z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219).

2. Przewodniczący jako też ławnicy obywatelskiej komisji podatkowej i ich zastępcy powinni w czasie pełnienia swych czynności postępować bezstronnie bez względu na osobę podatnika i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz zachować w tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki podatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomość w związku z piastowaniem mandatu.

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego) i ławnicy (zastępcy ławnika) obywatelskiej komisji podatkowej, nie będący urzędnikami państwowymi, obowiązani są na wstępie swego urzędowania złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego, ławnika, zastępcy ławnika) obywatelskiej komisji podatkowej postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz, że wszystko to, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego, ławnika, zastępcy ławnika) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach podatników zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu".

4. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu właściwej rady narodowej. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz odbierający ślubowanie.

5. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej zwołuje komisję lub poszczególne komplety i kieruje ich czynnościami.

6. Zwołanie następuje przez zaproszenie wszystkich ławników bądź zastępców kompletu, z oznaczeniem dnia, godziny i miejsca posiedzenia.

7. Zaproszenia dla ławników (zastępców) przewodniczący wysyła w takim czasie, aby one zostały doręczone co najmniej na trzy dni przed posiedzeniem.

8. O niemożności przybycia na posiedzenie ławnik jest obowiązany niezwłocznie po otrzymaniu zaproszenia zawiadomić przewodniczącego, który, o ile pozostało dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy ławnika. W tym przypadku termin przewidziany w ust. 7 nie obowiązuje.

9. Przed rozpoczęciem obrad przewodniczący ustala ilość przybyłych ławników i decyduje o ważności posiedzenia.

10. Obrady są tajne.

11. Do referowania spraw na posiedzeniu i do prowadzenia protokółów mogą być powołani urzędnicy urzędu skarbowego (rewizyjnego).

12. Przewodniczący powołuje zastępcę ławnika do sprawowania obowiązku ławnika w razie niemożności przybycia ławnika na posiedzenie.

13. Ławnik (zastępca) powinien opuścić posiedzenie kompletu na czas narady i powzięcia uchwały, gdy jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, w stosunku pokrewieństwa w linii bocznej do czwartego stopnia, a powinowactwa bocznego do drugiego stopnia lub też w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, jak również jeżeli rozpatrywana jest sprawa kogokolwiek, którego jest pełnomocnikiem lub przedstawicielem ustawowym, jeżeli jest współwłaścicielem lub udziałowcem przedsiębiorstwa, dla którego komisja określa podatek, wreszcie jeżeli jest rozpatrywana sprawa kogokolwiek, z kim pozostaje w takim stosunku prawnym, że wynik rozstrzygnięcia może oddziałać na jego prawa lub obowiązki.

14. Gdy wymienione w ustępie poprzedzającym przeszkody dotyczą przewodniczącego, wówczas powinien on oddać przewodnictwo obrad swemu zastępcy, zastępca zaś—jednemu z ławników, wskazanemu przez przewodniczącego obywatelskiej komisji podatkowej.

15. Z obrad i uchwał kompletu sporządza się protokoły, które podpisują przewodniczący i wszyscy ławnicy (zastępcy) obecni na posiedzeniu.

Do art. 10 ust. 1.

§ 15. Jeżeli powołany przez radę narodową lustrator społeczny pozostaje w stosunku pracy, pracodawca obowiązany jest udzielić mu bezpłatnego urlopu, celem umożliwienia wykonywania obowiązków lustratora.

Do art. 10 ust. 2.

§ 16. Wszyscy lustratorzy społeczni przy danym urzędzie skarbowym (rewizyjnym) tworzą jeden zespół. Naczelnik urzędu w porozumieniu z kierownikiem zespołu lustratorów społecznych przydziela poszczególnym lustratorom społecznym określony rejon pracy. Cały okręg urzędu skarbowego (rewizyjnego) powinien być objęty rejonami pracy zespołu lustratorów społecznych.

Do art. 10 ust. 3.

§ 17. Okręgowy lustrator społeczny, w ciągu tygodnia po otrzymaniu zawiadomienia o powołaniu lustratorów społecznych, przedstawi dyrektorowi izby skarbowej kandydatów na kierowników zespołów w poszczególnych urzędach skarbowych (rewizyjnych).

Do art. 10 ust. 4.

§ 18. 1. Ostateczny termin powołania i delegowania okręgowych lustratorów społecznych do tych izb skarbowych, w których okręgu Minister Skarbu zarządzi na podstawie art. 10 ust. 5 powołanie lustratorów społecznych choćby przy jednym urzędzie skarbowym (rewizyjnym), ustala się na dzień 10 lipca 1947 r.

2. W miarę powoływania lustratorów społecznych przy urzędach skarbowych (rewizyjnych) w okręgach dalszych izb skarbowych następuje jednocześnie powołanie i delegowanie do tych izb skarbowych okręgowych lustratorów społecznych.

§ 19. 1. Projekty zarządzeń i instrukcyj wydawanych przez okręgowego lustratora społecznego lustratorom społecznym przy urzędach skarbowych (rewizyjnych) zatwierdza dyrektor izby skarbowej.

2. Wyniki inspekcji działalności zespołów lustratorów społecznych okręgowy lutrator społeczny obowiązany jest przedstawiać dyrektorowi izby skarbowej.

Do art. 11.

§ 20. 1. Wykonując funkcję przewidziane w art. 11 ust. 1 lustratorzy społeczni są w szczególności obowiązani:

1) ujawniać osoby podlegające opodatkowaniu, które uchylają się od opodatkowania lub są opodatkowane w niedostatecznej wysokości,
2) wykrywać nielegalne procedery zarobkowe,
3) wykrywać majątek osób uchylających się od uiszczania należnych podatków.

2. Lustratorom społecznym służy również prawo samodzielnego przeprowadzania wywiadów i zbierania materiałów, jakie są niezbędne do ujawnienia osób uchylających się od opodatkowania, do prawidłowego ustalania zobowiązań podatkowych, do ściągnięcia należności podatkowych od dłużników oraz do wykrycia nielegalnych procederów zarobkowych. Lustratorzy społeczni mają nadto prawo przeprowadzania wyrywkowych i ogólnych oględzin przedsiębiorstw oraz wyrywkowych kontroli ksiąg handlowych, uproszczonych i podatkowych celem porównania zebranego materiału faktycznego z zapisami w księgach.

3. Wszystkie osoby na żądanie lustratora społecznego są obowiązane udzielać mu wyjaśnień przy wykonywaniu czynności określonych w ust. 1.

4. Wszystkie władze, urzędy i instytucje obowiązane są udzielać pomocy lustratorom społecznym.

5. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w niniejszym paragrafie, lustratorzy społeczni korzystają z tych samych uprawnień i podlegają tym samym obowiązkom co urzędnicy skarbowi.

6. Przy wykonywaniu przez lustratorów społecznych czynności o których mowa w ust. 1 pkt 2 niniejszego paragrafu konieczny jest współudział miejscowo właściwych organów ochrony skarbowej. W innych przypadkach udział ochrony skarbowej nie jest obowiązkowy.

§ 21. W przypadku konieczności przeprowadzenia oględzin mieszkań prywatnych lustrator społeczny obowiązany jest zwrócić się o decyzję do naczelnika urzędu skarbowego (rewizyjnego).

§ 22. 1. Lustratorzy społeczni nie są uprawnieni do samodzielnego wykonywania następujących czynności:

1) dokonywania czynności egzekucyjnych,
2) inkasowania należności podatkowych i wystawiania pokwitowań,
3) przeprowadzania ogólnego badania (rewizji) ksiąg handlowych, uproszczonych i podatkowych,
4) dokonywanie tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów i innych przedmiotów.

2. Lustratorzy społeczni mają prawo w przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1—4 uczestniczenia w wykonywaniu tych czynności przez władze podatkowe.

§ 23. Lustrator społeczny jest obowiązany na żądanie okazać legitymację wystawioną przez radę narodową przez którą został powołany i delegowany do urzędu skarbowego (rewizyjnego), stwierdzającą jego uprawnienia i określającą urząd skarbowy (rewizyjny), przy którym ma prawo działać.

§ 24. Z każdej dokonywanej czynności lustrator społeczny spisuje protokół podpisany przez niego i osoby biorące udział w czynności, w szczególności zaś w przypadkach kontroli ksiąg, oględzin i lustracji przedsiębiorstwa.

Do art. 14 ust. 1.

§ 25. Rachunki obejmujące zwrot kosztów podróży i wynagrodzenia za posiedzenia przewodniczący obywatelskich komisji podatkowych, ich zastępcy, ławnicy oraz zastępcy ławników powinni przedstawiać naczelnikowi urzędu skarbowego (rewizyjnego) tego samego dnia po odbyciu posiedzenia. Rachunki te przedkłada naczelnik urzędu do realizacji izby skarbowej, po stwierdzeniu obecności wystawcy rachunku na posiedzeniu obywatelskiej komisji podatkowej na podstawie protokołu obrad oraz prawidłowości zarachowanych kwot kosztów podróży i diet na podstawie zawiadomień otrzymywanych od powiatowych (miejskich) rad narodowych co do wysokości diet członków rady narodowej oraz ewentualnych zmian ich wysokości.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1947 r. do dnia 30 czerwca 1948 r.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

357.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 1 sierpnia 1947 r.

w sprawie organizacji Wydziału Osiedleńczego.

Na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80 z 1936 r. poz. 555) § 37 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1931 r. w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr 76 poz. 611) oraz okólnika Nr 42 Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 31 maja 1947 r. Nr Spr. II-O/2/c/47 ustalam nową organizację Wydziału Osiedleńczego jak następuje:

Wydział Osiedleńczy (znak Osiedl) załatwia sprawy osadnictwa w zakresie planowego rozmieszczenia ludności, przybywającej z zamiarem osiedlenia się na teren Ziem Odzyskanych i trwałego związania jej z tym terenem przez stworzenie podstawowych warunków bytu, w szczególności przez przekazanie tej ludności mienia rolniczego i nierolniczego.

Wydział Osiedleńczy dzieli się na 3 Oddziały:

1) Oddział Ogólny (znak Osiedl-O),
2) Oddział Osadnictwa Rolnego (znak Osiedl-Rol.),
3) Oddział Osadnictwa Nierolniczego (znak Osiedl-N).

I. Oddział Ogólny (znak Osiedl.-O) obejmuje sprawy statystyki i planowania akcji osiedleńczej, sprawy informacyjno-sprawozdawcze z dziedziny osadnictwa, koordynację prac innych władz, urzędów i organizacji społecznych w zakresie ogólnych zagadnień osadnictwa z uwzględnieniem spraw pomocy kredytowej i rzeczowej dla osadników i współpracy z PUR oraz ogólny nadzór nad akcją osiedleńczą.

II. Oddział Osadnictwa Rolnego (znak Osiedl-Rol.) obejmuje kierowanie akcją osiedleńczą na odcinku rolnym we wszystkich jej formach, zarówno w zakresie gospodarstw indywidualnych, jak i osadnictwa grupowego oraz zawodów związanych z rolnictwem, współpracy w tym zakresie z zainteresowanymi władzami, urzędami i organizacjami społecznymi, a w szczególności z radami społecznymi osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego, akcję uwłaszczeniową przy współdziałaniu z komisjami osadnictwa rolnego oraz sprawy nadzoru i instruowania w zakresie osadnictwa rolnego.

III. Oddział Osadnictwa Nierolniczego (znak Osiedl-N) obejmuje kierowanie akcją osiedleńczą na odcinku zawodów nierolniczych, wykonywanie czynności technicznych związanych z akcją uwłaszczeniową we wszystkich jej formach, jak ewidencja przekazywanego mienia, jego klasyfikacja, szacunek, i przekazywanie nabywcom, przy współdziałaniu z komisjami klasyfikacyjno-szacunkowymi i komisjami osadnictwa nierolniczego, sprawy polityki mieszkaniowej z punktu widzenia zagadnień osiedleńczych, sprawy koordynacji akcji osiedleńczej z polityką zatrudnienia przy współdziałaniu z zainteresowanymi władzami i urzędami oraz sprawy nadzoru i instruowania w zakresie osadnictwa nierolniczego.

Szczegółowy podział czynności Wydziału Osiedleńczego przygotuje Naczelnik tego Wydziału z uwzględnieniem zmian organizacyjnych wprowadzonych niniejszym zarządzeniem.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie niezwłocznie. Jednocześnie ulegają skasowaniu utworzone zarządzeniem organizacyjnym Nr 13/46 z dnia 19 kwietnia 1946 r. Samodzielny Referat Osadnictwa Wojskowego i Samodzielny Referat dla Spraw Repatriacji Niemców.

Wojewoda:
(—) Gen. Dyw. A. Zawadzki.

358.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Przemysłu i Handlu
Nr. P. H. I/4/14/47 Katowice, dnia 13 sierpnia 1947 r.

PISMO OKÓLNE.

Zamykanie przedsiębiorstw w związku z akcją zwalczania drożyzny.

W związku z podjętą przez Rząd walką zwalczania drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (ustawa z dnia 2 czerwca 1947 r. Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) coraz częściej w poszczególnych miastach na terenie województwa powtarzają się wypadki zamykania sklepów pod pretekstem t. zw. remontu, choroby właściciela itp. Stan ten zaczyna przybierać charakter nagminny.

Urząd Wojewódzki Wydział Przemysłu i Handlu przestrzega, że odnośne przepisy prawa przemysłowego przewidują zaniechanie handlu za zawiadomieniem o tym władz administracyjnych I instancji i Urzędu Skarbowego w wypadkach likwidacji interesu wzgl. konieczności spowodowanej zmianą lokalu, gruntownym remontem itp., t. j. w wypadkach poważnych noszących znamię konieczności i pewnej ciągłości, nie mają jednakże na uwadze dorywczego i czasowego unieruchomienia handlu, nie spowodowanego istotnymi potrzebami (art. 36 prawa przemysłowego).

Poleca się władzom administracyjnym I instancji rozciągnięcie baczniejszej kontroli nad tego rodzaju zjawiskami i bardziej rygorystyczne podchodzenie do tego rodzaju anomalii, oraz wyciąganie odpowiednich konsekwencji w wypadkach zamknięć nieuzasadnionych oraz w wypadkach mogących wykazywać złą wolę właścicieli przedsiębiorstw.

Każde unieruchomienie zakładu handlowego powinno być dostatecznie uzasadnione np. przy remoncie oparte na opinii komisji techniczno-budowlanej co do konieczności remontu, przy chorobie właściciela poparte stwierdzeniem przez urzędowego lekarza stanu zdrowia właściciela oraz niemożności zastępstwa tegoż itp.

W wypadkach stwierdzenia zamknięcia zakładu, nie umotywowanego istotną potrzebą lub w wypadkach wyraźnej złej woli, winni pociągani będą do odpowiedzialności za naruszenie przepisów o publicznej gospodarce za przeciwdziałanie celom państwowym, z tą gospodarką związanym. Niezależnie zaś tego rodzaju przedsiębiorstwom odbierane będą uprawnienia przemysłowe wzgl. koncesje branżowe.

Wydane dotychczas zezwolenia na unieruchomienie czasowe, przedsiębiorstwa należy dokładnie zrewidować i w wypadku gdy zostały wydane bez dostatecznego uzasadnienia, odpowiadającego wymogom niniejszego zarządzenia, natychmiast unieważnić.

Urzędnicy winni pochopnego i nieuzasadnionego odpowiednio wydania zezwolenia na czasowe unieruchomienie przedsiębiorstwa będą pociągani do surowej odpowiedzialności dyscyplinarnej.

O wynikach podjętej akcji należy Urząd Wojewódzki — Wydział Przemysłu i Handlu powiadomić w najbliższym czasie.

Za Wojewodę:
(—) mgr R. Langert, Naczelnik Wydziału

359.

ZARZĄDZENIE
STAROSTY POWIATOWEGO KATOWICKIEGO

Nr. A-4/4/47 z dnia 12. sierpnia 1947 r.

o zamknięciu ruchu wszelkich pojazdów na drodze powiatowej Chebzie — Godula.

Na podstawie § 33 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) oraz § 69 ust. (2) rozporządzenia Ministra Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 616) zarządzam co następuje:

§ 1. Zamyka się ruch wszelkich pojazdów na drodze powiatowej Chebzie—Godula od km 0,0 do km 0,9 na terenie powiatu katowickiego na czas od dnia 16 sierpnia 1947 r. do 30 września 1947 r. z powodu przebudowy drogi.

§ 2. Przez czas zamknięcia odcinka drogi, o którym mowa w § 1 objazd powinien się odbywać przez Nowy Bytom — Zgodę — Świętochłowice — Piaśniki — Lipiny.

§ 3. Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia będą karani w drodze administracyjnej na podstawie art. 21, 21a, 21b, ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 151) grzywną do 10.000 zł lub karą aresztu do 6 tygodni, albo obu karami łącznie.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 sierpnia 1947 roku.

Starosta (Dr Łaszcz)

360.

STAROSTA POWIATOWY KATOWICKI
Nr A. 1/17/8/47. Katowice, dnia 12. 8. 1947 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie wpisu uprawnień wodnych dla księgi wodnej.

Dekretem z dnia 11. 4. 1947 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy wodnej na cały obszar Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 142) moc obowiązująca ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 936) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 574) i zmienionym rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) rozciągnięta została z dniem 16. kwietnia 1947 r. na cały obszar województwa śląskiego.

W myśl art. 253 cytowanej ustawy wodnej prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów wymienionych art. 45 i utrzymanych w mocy na podstawie art. 252, wygasają po upływie lat pięciu po wejściu w życie ustawy a więc dnia 16 kwietnia 1952 r., jeżeli przedtym nie wniesiono podania o wpisanie do księgi wodnej.

Wzywam przeto osoby. posiadające uprawnienia wodne i zarządy istniejących w obrębie pow. katowickiego zakładów wodnych do wniesienia do Starostwa Katowickiego należycie ostemplowanych podań o wpis do księgi wodnej odnośnych praw.

Jednocześnie należy przedłożyć:

1) Operat hydrotechniczny przy specjalnym uwzględnieniu tych części urządzeń, które mają bezpośredni wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich.

2) Dowody dopełnienia warunków zastrzeżonych w art. 252-254 ustawy wodnej, a więc dokumenty lub uwierzytelnione odpisy tychże, stwierdzające specjalny tytuł, na którym są oparte prawa zgłoszone, lub stwierdzające, że istnieją prawne urządzenia służące do ich wykonania, względnie że te urządzenia zostały wzniesione przed 16 kwietnia 1947 r. lub, że przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania, a wreszcie, że zakład istniał w tym dniu dłużej niż 10 lat.

3) Urzędowe wyciągi z księgi wieczystej.

4) Wykaz osób, na których prawa zakład może oddziaływać ujemnie z dołączeniem ewentualnych ich oświadczeń.

Starosta (Dr Łaszcz)

361.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. IV. F/1 42 Katowice, dnia 1 sierpnia 1947 r

BIULETYN
zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego
za czas od 1 — 15 lipca 1947 r.

1. Zaraza stadnicza:

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Bytom	Zabrze	Zabrze	1
Cieszyn	Puńców	Dzięgielów	1
Zawiercie	Zawiercie	Zawiercie	1 (1
3	3	3	3 (1)

Zaraza stadnicza — punkty izolacyjne:

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Sosnowiec	Sosnowiec	1
Koźle	Wyspa	Wyspa	1
Niemodlin	Grebin	Grebin	1
Olesno	Ząbkowice	Radawie	1
4	4	4	4

2. Zaraza dziczyzny:

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Niemodlin	Niemodlin	Niemodlin	1

3. Otręt koni.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
			1
Cieszyn	Dębowiec	Dębowiec	1
	Skoczów	Nierodzim	1
Bielsko	Strumień	Drogomyśl	1
Pszczyna	Wisła Wielka	Studzionka	4
3	4	4	7

4. Świerzb koni.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	3	3	3
Bielsko	7	12	15
Katowice	6	6	8 (2)
Koźle	4	10	13
Lubliniec	1	1	1
Niemodlin	3	3	2
Olesno	2	2	2
Prudnik	7	9	13
Pszczyna	7	8	7 (2)
Racibórz	1	1	1
Strzelce	1	1	1
Tarn. Góry	1	1	1
Zawiercie	1	1	1
13	44	58	68 (4)

5. Szelestnica:

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Nysa	Głuchołazy	Kończyce	1

6. Pomór świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Bielsko	Międzyrzecze	Międzyrzecze	1
Grodków	Kamiennik	Kamiennik	1 (1)
Niemodlin	Tułowice	Rutki	1 (1)
	Grzebin	Słoneczna Góra	1
Nysa	Głuchołazy		1 (1)
	Jasienica	Żarki	1
Opole	Pruszków	Jaskowice	1
	Czarnowąsy	Wróblin	1
Racibórz	Krowiarki	Kopanina	1
	Rudnik	Mioduna	1 (1)
7	11	10	11 (4)

7. Różyca świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Niemodlin	Niemodlin	Niemodlin	1

8. Wścieklizna.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Grodków	Maciejowice	Laskowice	1

9. Pomór świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Czeladź	Czeladź	1
	Sosnowiec	Sosnowiec	4 (1)
Katowice	Chorzów	Chorzów	2 (2)
	K-ce Dąb	K-ce Dąb	2 (2)
	Siemianowice	Siemianowice	2 (2)
	Nowy-Bytom	Nowy-Bytom	1 (1)
	Piotrowice	Piotrowice	2 (2)
	Świętochłowice	Świętochłowice	2 (2)
Koźle	Koźle	Koźle	1 (1)
Nysa	Jasienica D.	Jasienica	1 (1)
Olesno	Olesno	Olesno	1 (1)
	Gorzów	Gorzów	3 (3)
	Sternalice	Sternalice	4 (4)
	Wysoka	Leśna	1 (1)
	Lasowice M.	Jasienie	1 (1)
	Borki	Broniec	1 (1)
Prudnik	Prudnik	Prudnik	1 (1)
	Racławice	Racławice	2 (2)
	Lubsza	Dytmarów	1 (1)
	Gostomia	Leśniki	1 (1)
Pszczyna	Kobiór	Kobiór	1 (1)
	Orzesze	Ornontowice	2 (2)
	Pszczyna	Stara Wieś	1 (1)
	Suszec	Radostowice	3 (3)
	Wisła Wielka	Studzionka	1 (1)
Rybnik	Knurów	Knurów	1 (1)
	Jejkowice	Szczerbice	1 (1)
	Godów	Godów	1 (1)
Strzelce		Kadłubiec	1 (1)
	Imielnica	Łaziska G.	1 (1)
		Gąsiorowice	1 (1)
	Ujazd	Niezdrowice	3 (3)
	Zimna Wódka	Zalesie	1 (1)
Tarn. Góry	Tarn.-Góry	Tarn. Góry	13 (9)
		Lasowice	1 (1)
	Repty Stare	Tarnowice Stare	2 (1)
	Świerklaniec	Nakło	1 (1)
	Bobrowniki	Piekary Rudne	1 (1)
	Piekary Śl.	Piekary Śl.	2 (2)
10	36	38	72 (63)

10. Pomór drobiu.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Katowice	Łagiewniki	Łagiewniki	1 (1)
Koźle	Blachownia	Sławięcice	2
	Birawa	Orłowice	1 (1)
2	3	3	4 (1)

11. Posocznica karpi.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Rybnik	Lubomia	Wielikąt	1

Cyfry w nawiasach oznaczają zagrody nowoprzybyłe.

Za Wojewodę:
(— Dr. Smoliński Stanisław, Naczelnik Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Formularze ofertowe otrzymać można w biurze Zarządu Gminnego za opłatą 500 zł.

Zarząd Gminy zastrzega sobie wolny wybór oferenta.

Naczelnik Gminy w/z (Mgr Olszówka)

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski ogłasza

PRZETARG NIEOGRANICZONY

na wykonanie robót instalacyjnych urządzeń sanitarnych w Gmachu Politechniki Śl. w Gliwicach przy ul. Katowickiej 16.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta" na wykonanie instal. urządzeń sanitarnych w Gmachu Politechniki Śl. w Gliwicach należy składać w Urzędzie Wojew. Śl.-Dąbr. pokój 564 **do dnia 10. 9. 1947 r.** godz. 12-tej poczym nastąpi ich otwarcie.

Do oferty należy dołączyć kwit Kasy Skarbowej na złożone wadium w wysokości 1-5%.

Podkładki ofertowe otrzymać można w kancelarii Wydziału Odbudowy pokój 564.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta oraz unieważnienia przetargu bez podania przyczyny.

Inż. Roman Maryniarczyk
Naczelnik Wydziału

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, Wydział Odbudowy rozpisuje

PRZETARG NIEOGRANICZONY

na dzień 3. IX. 1947 r. na wykonanie robót budowlanych w domach skarbowych w Katowicach-Ligocie.

Formularze ofertowe i szczegóły w Wydziale Odbudowy, IV piętro, pokój Nr 540.

OGŁOSZENIE O ZAMKNIĘCIU DROGI.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Bielsku podaje do wiadomości, że z powodu przebudowy droga wojewódzka Bielsko-Dziedzice na odcinku od km. 9.000 do km 11.700 na terenie gminy Czechowice-Dziedzice w okresie od dnia 27 sierpnia do dnia 31 października 1947 r. zostanie zamknięta dla wszelkiego ruchu kołowego.

Objazd w czasie przerwy odbywać się będzie drogami gminnymi o nawierzchni wzmocnionej na terenie gminy Czechowice - Dziedzice powiatu bielskiego.

P.A.P. — 51.

OGŁOSZENIA SĄDOWE.

PREZES SĄDU OKRĘGOWEGO
w Raciborzu

Prez. 2098/47. 5. Ł.

W myśl § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 27. 11. 1945 r. Dz. U. R. P. Nr 53 zostali powołani na ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:

1) Rostek Edward, Sudoł pow. raciborski,
2) Marcinek Franciszek, Szardziny, pow. raciborski,
3) Starzec Teodor, Rudy (Stodoły), pow. raciborski,
4) Koczy Jan, Racibórz-Ostróg, Rybnicka 32,
5) Jędrzejczyk Karol, Markowice, pow. raciborski,
6) Pezda Józef, Bluszczów, pow. rybnicki,
7) Hankus Mieczysław, Racibórz, Pastora Michejdy 44,
8) Kochan Paweł, Racibórz, Ks. Londzina 17.
9) Jasica Zdzisław, Racibórz, Ks. Bończyka 17,
10) Popiołek Wiktor, Racibórz, Ks. Bończyka 17,
11) Chwist Wacław, Racibórz, Pl. Bohaterów 2,
12) Serafin Jan, Piotrowice Wielkie, Poprzeczna 137,
13) Walczak Marian, Racibórz, Ks. Bończyka 4,
14) Machowski Edward, Racibórz, Zaciszna 2,
15) Myśliwiec Serafin, Brzezie n/O Dębnicza 264,
16) Sygudziński Bolesław, Racibórz, Pomnikowa 34,
17) Buban Józef, Racibórz, Curie-Skłodowskiej 12,
18) Okrajni Władysław, Racibórz, Dziękczynna 2,
19) Mazurkiewicz Albin, Markowice, pow. raciborski,
20) Libera Józef, Racibórz, Pow. Komitet. P.P.R.,
21) Kubok Władysław, Piotrowice Wielkie, pow. raciborski,
22) Ziarnko Wojciech, Racibórz, Ks. Bończyka 15,
23) Zimowski Wacław, Racibórz, Stalmacha 12b,
24) Augustyn Wojciech, Piotrowice Wielkie, pow. raciborski,
25) Ziętek Wawrzyniec, Piotrowice Wielkie, pow. raciborski,
26) Zapłata Jan, Brzezie n/O. Dębnicza 259,
27) Bieńkowski Bronisław, Racibórz, Staszica 26,
28) Wałach Józef, Racibórz, Cecylii 8,
29) Jasny Wiktor, Racibórz, Kościelna 15,
30) Andrzejewski Teofil, Racibórz, Ks. Bończyka 19,
31) Brożyna Stefan, Racibórz, Ks. Londzina 7,
32) Siupik Jan, Racibórz, Zamkowa 2,
33) Czarny Aleksander, Racibórz, Bosacka 48/6,
34) Gwóźdź Antoni, Racibórz, Ks. Bończyka 15,
35) Krzemień Henryk, Racibórz, Piaskowa 7.

P.A.P. — 48.

SĄD GRODZKI W LUBLIŃCU

II. Zg. 13, 199, 314,
31, 32, 34, 37, 55, 174, 232, 270, 271, 272, 284, 313/47, 24/47, 26/46, 35/47, 114/47, 38/46, 115/47, 116/46, 268/47, 275/47, 310/47, 39/47, 78/47, 175/47, 237/47.

OGŁOSZENIE

Na wniosek

1) Hildegardy Cierpiołowej z Herbów Śl.,
2) Anny Michnowej z Lublińca,
3) Stanisława Wachowiaka z Lublińca,
4) Tadeusza Kluby z Lublińca,
5) Łucji Przybyłowej z Lublińca,
6) Łucji Gładyszowej z Lublińca,
7) Cecylii Tkaczowej z Lubszy Śl.,
8) Agnieszki Kąpielskiej z Lublińca,
9) Florentyny Staforzowej z Lublińca,
10) Heleny Michlikowej z Orzegowa,
11) Karoliny Wróblowej z Lublińca,
12) Gertrudy Porwołowej z Lublińca,
13) Selmy Zawieruchowej z Lublińca,
14) Marty Grabińskiej z Lublińca,
15) Cecylii Suszkowej z Sadowia,
16) Jadwigi Smokowej z Lublińca,
17) Anny Gromowskiej z Pawonkowa,
18) Wiktorii Gansińcowej z Koszęcina,
19) Franciszki Potempowek z Psar,
20) Janiny Cyrulińskiej z Lublińca,
21) Albertyny Pluszczokowej z Boronowa,
22) Wiktorii Kucharczykowej z Boronowa,
23) Rafała Kolano z Kalet,
24) Aldony Kowalskiej z Lublińca,
25) Pauliny Siekierowej z Lisowic,
26) Bronisławy Krychowej z Lublińca,
27) Gertrudy Ochmanowej z Boronowa,
28) Marty Kojowej z Myśliny,
29) Franciszki Pierzynowej z Wędziny,
30) Anny Kostyrowej z Szemrowic,
31) Marii Harmiderowej ze Steblowa,

wszczęte zostało postępowanie, celem uznania zaginionych

1) Jana Cierpioła, urodz. 14. 12. 1900 r. syna Józefa i Anny z domu Zierbok, kolejarza, zam. ostatnio w Herbach Śl., pow. Lubliniec,
2) Piotra Michnę, urodz. 2 września 1907 r. syna Marianny Michna — niezamężnej, szewca, zam. ost. w Lublińcu,
3) Pelagii Wachowiakowej z domu Liberkowej, urodz. 3. 12. 1894 r. córki Marcina i Petroneli z domu Szymkowiak, zam. ostatnio w Lublińcu,

4) Witolda Rysiaka, urodz. 29. 11. 1907 r. syna Wawrzyńca i Józefy z domu Włodarczyk, robotnika, zam. ostatnio w Lublińcu.

5) Franciszka Przybyły, urodz. 28 czerwca 1900 r. syna Józefa i Jadwigi z domu Obiegła, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu.

6) Józefa Gładysza, urodz. 27. 11. 1894 r. syna Franciszka i Agnieszki z domu Przygoda, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu.

7) Ludwiga Tkacza, urodz. 16. 8. 1896 r. syna Piotra i Matyldy z domu Sendor, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lubszy Śl.,

8) Stefana Kąpielskiego, urodz. 22. 6. 1898 r. syna Michała i Marii z domu Pilarska, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu,

9) Karola Szaforza, urodz. 19. 11. 1893 r. syna Piotra i Karoliny z domu Poks, kolejarza, zam. ostatnio w Lublińcu,

10) Jana Michlika, urodz. 7. 9. 1893 r. syna Teodora i Katarzyny, z domu Łasai, st. post. policji, zam. ost. w Pawonkowie, pow. Lubliniec.

11) Karola Wróbla, urodz. 12. 7. 1898 r. syna Pawła i Anny z domu Sekuła, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu,

12) Franciszka Porwoła urodz. 31. 10. 1892 r. syna Tomasza i Jadwigi, z domu Widek, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu,

13) Wilhelma Zawieruchy, urodz. 8. 1. 1900 r. syna Floriana i Marii z domu Mendla, st. post. policji, zam. ostatnio w Lublińcu.

14) Andrzeja Grabińskiego, urodz. 8. 11. 1890 r. syna Wojciecha i Julii z domu Kandys, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Lublińcu.

15) Wincentego Pawła Suszki, urodz. 20. 7. 1899 r. syna Franciszka i Marty z domu Blauth, funkcjonariusza policji, zam. ostatnio w Sadowiu, pow. Lubliniec.

16) Józefa Smołki, urodz. 17. 1. 1895 r. syna Wincentego i Marii z domu Niedźwiedź, starszego posterunkowego policji, zam. ost. w Lublińcu,

17) Franciszka Gromowskiego, urodz. 9. 3. 1899 r. syna Izydora i Salomei z domu Kamińska, robotnika, zam. ostatnio w Pawonkowie, pow. Lubliniec,

18) Henryka Gansińca, urodz. 17. 12. 1911 r. syna Franciszka i Wiktorii z domu Machoń, wojskowego, zam. ostatnio w Koszęcinie, pow. Lubliniec,

19) Augustyna Bartłomieja Potempy, urodz. 24 sierpnia 1907 r. syna Teodora i Anny z domu Wachowska, kolodzieja, zam. ostatnio w Psarach, pow. Lubliniec.

20) Mariana Cyrulińskiego, urodz. 17. 8. 1901 r. syna Feliksa i Walerii, z domu Jaworskich, kapitana 74 G.p.p. zam. ostatnio w Lublińcu,

21) Jana Pluszczoka, urodz. 22. 2. 1907 r. syna Franciszka i Anny, z domu Jaksik, robotnika, zam. w Boronowie, pow. Lubliniec,

22) Augustyna Kucharczyka, urodz. 1. 3. 1905 r. syna Antoniego i Franciszki, z domu Kadłubek, robotnika, zam. w Boronowic, pow. Lubliniec.

23) Teodora Kolano, urodz. 26. 3. 1907 r. syna Józefa i Augustyna, z domu Foks, stolarza, zam ostatnio w Kaletach, pow. Lubliniec.

24) Jana Kowalskiego, urodz. 9. 12. 1902 r. w Witowiczkach, syna Władysława i Kazimiery z domu Degler, nauczyciel głuchoniemych, zam. ostatnio w Lublińcu,

25) Jerzego Siekiery, urodz. 20. 5. 1912 r. syna Jana i Pauliny z domu Strach, robotnika zam. w Lisowicach, pow. Lubliniec.

26) Pawła Krycha, urodz. 12. 5. 1902 r. syna Józefa i Apolonii z domu Cienkiewicz, sierżanta zawodowego, zam. ostatnio w Lublińcu.

27) Pawła Ochmana, urodz. 20. 3. 1908 r. syna Teofila i Franciszki z domu Potysz, kolejarza, zam. ost. w Boronowie pow. Lubliniec.

28) Joachima Koja, urodz. 18. 1. 1888 r. syna Jakuba i Marii, z domu Pieprzyca, rolnika, zam. ostatnio w Myślinie, pow. Lubliniec.

29) Jana Pierzyny, urodz. 6. 3. 1902 r. syna Karola i Marii z domu Schleier, robotnika zam. ostatnio w Wędzinie, gm. Sierak, pow. Lubliniec.

30) Franciszka Kostyry, urodz. 28. 1. 1893 r. syna Jakuba i Zofii z domu Gajda, robotnika, zam. ostatnio w Szemrowicach, pow. Lubliniec,

31) Jana Harmidera, urodz. 8. 9. 1886 r. syna Antoniego Zofii z domu Kot, instruktora rolniczego, zam. ostatnio w Steblowie, pow. Lubliniec

za zmarłych.

Wymienieni pod L.p. 1 — 4 zaginęli po aresztowaniu ich i osadzeniu w czasie okupacji przez niemieckie władze okupacyjne w obozach koncentracyjnych.

Wymienieni pod L.p. 5 — 16 zaginęli w czasie kampanii wrześniowej w 1939 r. uchodząc jako funkcjonariusze państwowi wraz z armią polską na wschód.

Wymienieni pod L.p. 27 — 30 zaginęli po zabraniu ich z początkiem 1945 r. przez wojskowe władze radzieckie na roboty przymusowe w Rosji.

Wymieniony pod L. 31 zaginął w lipcu 1945 r. w Horyńgrodzie, a prawdopodobnie zamordowany został przez U.P.A.

Wyżej wymienione osoby wzywa się, aby najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od chwili umieszczenia niniejszego ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim zgłosili się w tut. Sądzie pokój nr 18, gdyż w przeciwnym razie mogą być uznani za zmarłych.

Wzywa się wszystkie osoby, które udzielić mogą wiadomości o zaginionych, aby w terminie powyższym doniosły o nich Sądowi.

Lubliniec, dnia 12 sierpnia 1947 r.

Sąd Grodzki
(Władysław Grabowski)
Sędzia S.O.

P.A.P. — 49

SĄD GRODZKI W LUBLIŃCU

II. Zg. 130, 131, 132, 148, 167, 170, 177, 197, 200, 208, 210, 213, 218, 221, 227, 229, 230, 231, 234, 235, 238, 239, 242, 246, 254, 255, 259, 261, 263, 264, 265, 273, 276, 280, 281, 282, 290, 292, 294, 298, 300, 303, 304, 308, 311, 324.

OGŁOSZENIE.

Na wniosek:

1) Franciszki Miozgowej z Szemrowic,
2) Marii Kontnej z Szemrowic,
3) Anny Smolenowej z Boronowa,
4) Jadwigi Imachowej z Kochanowic,
5) Heleny Gajdowej z Koszęcina
6) Wiktorii Burzykowej z Kaliny,
7) Ruty Lidwigowej z Lublińca,
8) Walentyny Opiełkowej z Lubszy,
9) Agnieszki Urbańczykowej, z Kalet,
10) Marty Machoniowej z Niw,
11) Moniki Marczykowej z Koszwic,
12) Anny Bulowej z Myśliny,
13) Krystyny Kaniutowej z Olszyny,
14) Zofii Gorgoszowej z Lublińca,
15) Heleny Kuchniowej z Miasteczka,
16) Anny Lampowej z Lisowa,
17) Marty Ziorowej z Lisowa,
18) Gertrudy Grobarowej z Kaliny,

19) Marii Pałuzelowej z Koszęcina,
20) Klary Walowej z Pluder,
21) Heleny Molowej z Mzyków,
22) Łucji Strojkowej z Koszęcina,
23) Wiktorii Roterowej z Dobrodzienia,
24) Marii Bięlowej z Lublińca,
25) Krystyny Gajdowej z Dobrodzienia,
26) Antoniny Jahnowej z Dralin,
27) Marty Wodniokowej z Chwostka,
28) Franciszki Szczurnej, z Pisków, pow. Gostyń,
29) Anny Płotniokowej z Dobrodzienia,
30) Marii Włodarzowej z Dobrodzienia,
31) Jadwigi Kubatowej z Dobrodzienia,
32) Wiktorii Bielowej z Lisowic,
33) Heleny Szkłarczykowej z Ciasnej,
34) Łucji Woźnikowej z Bzinkowa,
35) Gertrudy Thomanowej z Bąków,
36) Marty Smoleniowej z Psar,
37) Klary Wieczorkowej, z Powonkowa,
38) Anny Plutowej z Dobrodzienia,
39) Agnieszki Strzodowej z Zborowskiego,
40) Apoloni Szafarczykowej z Gwoździan,
41) Jadwigi Buhlowej z Turzy,
42) Jadwigi Maciłowej z Makowczyc,
43) Joanny Pykowej z Droniowic,
44) Marii Gojowej z Makowczyc,
45) Anny Borszczowej z Glinicy,
46) Rozalii Kempowej z Pawonkowa

wszczęte zostało postępowanie, celem uznania zaginionych:

1) Jana Miozgę, urodz. 13 października 1901 r. syna Jana i Joanny zd. Kozok, robotnika, zam. ostatnio w Szemrowicach,
2) Augustyna Kontnego, urodz. 27. 8. 1907 r. syna Wincentego i Katarzyny zd. Pawusz, cieśla, zam. w Szemrowicach,
3) Wiktora Smolenia, urodz. 5 grudnia 1907 r. syna Franciszka i Franciszki z domu Banduch, robotnika, zam. ostatnio w Zumpach,
4) Piotra Imacha, urodz. 1. 7. 1903 r. syna Augustyna i Albiny z domu Słodczyk, zam. ostatnio w Kochanowicach,
5) Alojzego Gajdę, urodz. 10. 6. 1904 r. syna Piotra i i Augustyny Imach, robotnika, zam. ostatnio w Koszęcinie,
6) Hermana Burzyka, urodz. 22 października 1905 r. syna Jana i Marii z domu Kapica, robotnika, zam. ostatnio w Kalinie,
7) Ewalda Alfonsa Ludwiga, urodz. 28 maja 1906 r. syna Ryszarda i Anny z domu Mrasli, technika budowlanego, zam. ost. w Lublińcu,
8) Jana Jakuba Opiełkę, urodz. 24 lipca 1909 r. robotnika, zam. ostatnio w Lubszy Śl.,
9) Pawła Urbańczyka, urodz. 1. 7. 1907 r. syna Teodora i Anny z domu Tyrała, robotnika, zam. ostatnio w Kaletach,
10) Edwarda Machonia, urodz. 4. 11. 1918 r., syna Pawła i Heleny z domu Gerlach, murarza, zam. ostatnio w Niwach, gm. Boronów,
11) Teodora Marczyka, urodz. 8. 1. 1911 r. syna Franciszka i Pauliny z domu Kazirów, robotnika, zam. ostatnio w Koszwicach,
12) Tomasza Bulę, urodz. 15. 12. 1910 r. syna Antoniego i Agnieszki z domu Koloch, robotnika, zam. w Myślinie,
13) Bernarda Kaniuta, urodz. 19. V. 1903 r. syna Jana i Joanny z domu Otto, robotnika, zam. ostatnio w Olszynie,
14) Jana Gorgosza, urodz. 27. 1. 1909 r. syna Antoniego i Elżbiety z domu Zawodnik, urzędnika komunalnego zam. ostatnio w Lublińcu,
15) Hugona Kuchn', urodz. 17. 11. 1912 r. syna Maksymiliana i Matyldy, z domu Szopka, ślusarza, zam. w Kaletach,
16) Augustyna Lampy, urodz. 3. 9. 1910 r. syna Ignacego i Anny z domu Handke, robotnika, zam. w Lisowie,
17) Wilhelma Ziory, urodz. 22. 5. 1907 r. syna Franciszka i Matyldy z domu Pyrek, malarza, zam. ostatnio w Strzebiniu,
18) Wilhelma Grobary, urodz. 14. 12. 1914 r. syna Pawła i Franciszki z domu Cierpioł, robotnika, zam. w Lisowie,
19) Paruzela Franciszka, urodz. 1. 11. 1906 r. syna Wiktora i Pauliny z domu Szulc, kołodzieja, zam. w Koszęcinie,
20) Artura Wali, urodz. 28. 3. 1909, syna Augustyna i Anny, robotnika, zam. w Pludrach, pow. Lubliniec,
21) Wiktora Stefana Mola, urodz. 9. 12. 1907 r. syna Jana i Anny z domu Wycisko, robotnika, zam. ostatnio w Mzykach,
22) Franciszka Stojka, urodz. 31. 7. 1906 r. syna Teodora i Petroneli z domu Kitta, robotnika, zam. w Koszęcinie,
23) Augustyna Rottera, urodz. 3. 6. 1907 r. syna Franciszka i Marii z domu Stehr, stolarza, zam. ostatnio w Dobrodzieniu,
24) Jerzego Bieli, urodz. 16. 4. 1912 r. syna Konstantego i Franciszki z domu Brzezina, robotnika, zam. w Lublińcu,
25) Pawła Gajdę, urodz. 1. 12. 1905 r. syna Pawła i Albiny z domu Sciszek, stolarza, zam. ostatnio w Dobrodzieniu,
26) Karola Johna, urodz. 22. 8. 1913 r. syna Ludwika i Marii z domu Kurzac, robotnika rolnego, zam. ostatnio w Dralinach,
27) Antoniego Wodnioka, urodz. 11. 10. 1912 r. syna Franciszka i Marty, z domu Gonsior, robotnika, zam. ostatnio w Chwostku,
28) Kazimierza Leszczyńskiego, urodz. 2. 3. 1900 r. syna Wojciecha i Marii z domu Nikiel, fryzjera, zam. w Kaletach,
29) Augustyna Płotnioka, urodz. 29. 8. 1906 r. syna Tomasza i Jadwigi z domu Kalety, zam. ost. w Dobrodzieniu,
30) Franciszka Włodarza, urodz. 7. 5. 1909 r. syna Wojciecha i Janiny z domu Wróbel, stolarza, zam. w Dobrodzieniu,
31) Edwarda Kubotha, urodz. 17. 9. 1901 r. syna Edwarda i Augustyny z domu Sosyńska, dekarza, zam. ost. w Dobrodzieniu,
32) Wiktora Bieli, urodz. 30. 12. 1907 r. syna Konstantego i Franciszki z domu Brzezina, betoniarza, zam. ost. w Lublińcu,
33) Aleksandra Sklarczyka, urodz. 19. 2. 1913 r. syna Józefa i Tekli, z domu Szumilas, robotnika, zam. ostatnio w Ciaśnie,
34) Pawła Woźniaka, urodz. 17. 1. 1906 r. syna Roberta i Janiny z domu Macioł, robotnika, zam. ostatnio w Bzinkowie,
35) Karola Thomana, urodz. 21. 10. 1909 r. syna Józefa i Albiny z domu Gabor, robotnika, zam. ostatnio w Bąkach,
36) Tomasza Smolenia, urodz. 18. 12. 1906 r. syna Józefa i Anny z domu Bulla, drożnika, zam. ostatnio w Dębowej Górze,
37) Pawła Wieczorka, urodz. 20. 1. 1905 r. syna Wojciecha i Marii z domu Gollik, robotnika, zam. ost. w Pawonkowie,
38) Piotra Pluty, urodz. 22. 7. 1912 r. syna Jana i Pauliny z domu Skolik, stolarza, zam. ost. w Dobrodzieniu,

39) Pawła Strzodę, urodz. 21. 1. 1909 r. syna Jana i Marii z domu Kozielska, rzeźnika, zam. ostatnio w Zborowskiem,

40) Józefa Szafarczyka, urodz. 2. 3. 1913 r. syna Franciszka i Pauliny z domu Mrozek, z zawodu rolnika zam. ost. w Pludrach,

41) Jana Buhla, urodz. 29. 5. 1904 r. syna Antoniego i Agnieszki z domu Polok, robotnika, zam. ost. w Turzy, gm. Szemrowice,

42) Augustyna Macioła, urodz. 30. 9. 1912 r. syna Augustyna i Franciszki z domu Kaczmarek, robotnika, zam. ost. w Makowczycach,

43) Leona Pykę, urodz. 11. 4. 1914 r. syna Piotra i Marii z domu Mrozek, robotnika, zam. ost. w Droniowicach,

44) Bernarda Goja, urodz. 13. 5. 1913 r. syna Józefa i Berty, z domu Dylong, robotnika, zam. ost. w Makowczycach,

45) Emila Borszcza, urodz. 16. 4. 1911 r. syna Pawła i Pauliny z domu Jaschulla, robotnika, zam. w Glinicy,

46) Piotra Kampy, urodz. 29. 6. 1914 r. syna Józefa i Franciszki z domu Lorek, robotnika, zam. ost. w Pawonkowie.

za zmarłych.

Wyżej wymienieni zaginęli podczas pełnienia służby wojskowej w czasie wojny rozpoczętej 1 września 1939 r.

Ostatnia wiadomość o wyżej podanych osobach pochodzi z roku 1944 r.

Wyżej wymienione osoby wzywa się, aby najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od chwili umieszczenia niniejszego ogłoszenia w Śl. Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim zgłosili się w tut. Sądzie pokój nr 18, gdyż w przeciwnym razie mogą być uznani za zmarłych.

Wzywa się wszystkie osoby, które udzielić mogą wiadomości o zaginionych, aby w terminie powyższym doniosły o nich Sądowi.

Lubliniec, dnia 14 sierpnia 1947 r.

(Władysław Grabowski) Sędzia S.O.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zniżkę kolejową Anny Musiolik, Niewiadom, wystawioną przez Wydział Powiatowy Rybnik. 316

Unieważnia się tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 0742, wystawiony przez Zarząd Gminny w Łowkowicach, pow. Kluczbork, na nazwisko Taracińska Rozalia. 317

Unieważnia się spaloną legitymację na zniżkę kolejową, na nazwisko Niedziela Maria — Prudnik, Grunwaldzka 69. 318

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, wystawione przez Urząd Wojewódzki Rzeszowski, na nazwisko Franciszek Jaworski. 320

Unieważnia się skradzione prawo jazdy, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodwy — Katowice, na nazwisko Orłowski Piotr — Sosnowiec. 322

Unieważnia się skradzione prawo jazdy nr 19130, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice, oraz zaświadczenie obywatelstwa polskiego, wystawione przez Zarząd Gminny — Bielszowice, na nazwisko Nocoń Rudolf. 323

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu ciężarowego „Fargo" Nr rejstr. D-69069, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice, na Gliwickie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego — Kopalnia Zabrze „Wschód". 324

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową nr 65, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, na nazwisko Skupień Paweł. 325

Unieważnia się zgubioną legitymację nr 3014/2, wystawioną przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów — Katowice, na nazwisko Drewnicka Maria, żona Franciszka asystenta Urzędu Pocztowego — Byczyna. 326

Unieważnia się skradzione dokumenty rejestracyjne samochodu ciężarowego „Citroen" typ 45 C-71156, wystawione na Państwowe Browary Tyskie, oraz zezwolenie na prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych (stałe) nr 4417, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice, na nawisko Ostrowski Paweł. 327

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia nr 1081, wystawiony przez Zarząd Gminny — Pogwizdów, pow. Cieszyn, na nazwisko Kaleta Paweł, zamieszkały w Brzezówce, nr 7. 328

Unieważnia się skradzione dokumenty:

1) zaświadczenie R.K.U. — Przemyśl,
2) prawo jazdy, nr 883, wystawione przez Wojewódzki Urząd Samochodowy — Tarnopol,
3) kartę ewidencyjną na samochód ciężarowy mark „G.M.C." nr rejestracyjny C-93247, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice,
4) kartę ewidencyjną samochodu sanitarnego marki „Dodge", nr rejestracyjny C-93636, wystawioną przez Opole.

na nazwisko Gergielewicz Władysław — Opole, Zygmuntowska 21. 329

Unieważnia się skradzioną legitymację inspektora, oraz dokumenty rejestracyjne na samochód Urzędu Wojewódzkiego „Opel Olimpia" nr rejestr. 92761 i samochodowe prawo jazdy na nazwisko mjr Mazurek Stanisław. 330

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu ciężarowego, marki „D.K.W." nr rejestracyjny C-73924, nr silnika 789862/74, nr podwozia 1175650, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Zjednoczone Zakłady Gazowe w Zabrzu. 331

Unieważnia się skradzioną kartę rozpoznawczą, wystawioną przez Magistrat miasta Tarnowa, na nazwisko Padło Józef — Hajduki Nyskie. 332

Unieważnia się zgubioną legitymację służbowa nr 5/14, wystawioną przez Starostwo Katowice, na nazwisko Pypłacz Jakub, Brzezinka, Sienkiew. 305c. 333

Unieważnia się zgubioną legitymację emerytalną, wystawioną przez Dyrekcję Okręgową Poczt i Telegrafów Katowice, na nazwisko Miedziejewski Rudolf. Częstochowa. 334

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 250, tel, 120 i 374 Adm pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJĘ:* Dr Piotr Batowski.

PRENUMERATA roczna 1200,— zł Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 60.— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego) Katowice. Francuska 33, w podw., tel. 327-34

R - 26 272